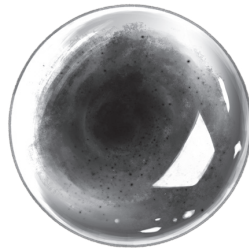

41

เพลงทาง

เมื่อมีเสื่อมถอยย่อมต้องมีรุ่งเรือง วนเวียนเป็นวัฏจักรซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนกว่าโลกนี้จะดับสูญ

ผู้ใดจะถือกำเนิดขึ้นมาในสถานการณ์เช่นไร จะมีบทบาทสำคัญ มีชื่อปรากฏเป็นที่ประจักษ์หรือเป็นเพียงฝุ่นผงที่ล่องลอยเพื่อรอเวลาแตกดับไปพร้อมกับสามภพ นั้นก็คงต้องแล้วแต่โชคชะตาของแต่ละคน

แต่ไม่ว่าอย่างไร เมื่อทุกคนต่างต้องคืนรนเพื่อความอยู่รอด นี่คงเป็นสัญชาตญาณที่มีเหมือนกันทั้งสิ้นไม่ว่าจะเป็นผู้คนในยุคใดสมัยใด หรือแม้กระทั่ง...

ผู้ที่หลงเหลือแต่เพียงดวงวิญญาณก็ตาม

ภายในสถานที่อันโอ่อ่างงดงามสะกดสายตาที่ผู้คนต่างก็ผินถึงสถานที่อันบ่งบอกว่าผู้ครอบครองนั้นมีศักดิ์ไม่ด้อยกว่าผู้ใดในทั่วหล้าอันไพศาลนี้...แสงคบไฟในยามค่ำคืนส่องสว่างไปทั่วพร้อมกับเวรยามเดินตรวจตราเป็นระยะไม่ได้ขาด นั่นจึงทำให้ผู้อยู่อาศัยมั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่าจะไม่มีผู้ใดกล้าย่างกรายเข้ามาทำอันตรายในยามเข้าสู่ห้วงนิทราได้

ทว่าความมั่นใจนั้นกลับถูกทำลายลงไปในทันที เมื่อชายหนุ่ม
เจ้าของห้องต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึกเพราะบางสิ่งมาสะกิดเตือนความ
รู้สึก

บางสิ่ง...ที่ไม่รู้ว่าเป็นอะไร

เขาค่อยๆ ยื่นมือไปยังอาวุธคู่กายที่อยู่ร่วมเคียงเคียงข้างมาช้านาน
เพราะความเคยชิน อีกทั้งเพราะถูกสั่งสอนมาว่าไม่ให้ประมาทไม่ว่าจะ
เป็นเวลาใด ขณะที่สายตากวาดมองไปในความมืดรอบกายอย่างถี่ถ้วน
สองข้างก้าวลงจากเตียงช้าๆ

แม้รู้แก่ใจว่าภายนอกยังมีเหล่าเวรยามให้เรียกใช้ แต่ยามนี้เขา
กลับรู้สึกตกคั่นอย่างประหลาด

ภายใต้สราตรมีมคัรารากำลังถูกปกคลุมด้วยม่านกำมะหยี่ ไอเยือก
เย็นจนหนาวสะท้านแผ่ลามไปทั่วร่างจนไม่สามารถขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว
หรือเอื้อมเอ่ยได้อย่างใจนึก จนเวลาผ่านไปครู่ใหญ่ชายหนุ่มจึงกัดฟัน
รวบรวมกำลังร้องถามไปกับอากาศรอบตัว

"นั่นใคร"

เสียงของเขาท้องสะท้อนราวกับถูกล้อมด้วยหุบผาสูงมากกว่าจะ
เป็นห้องนอนสี่เหลี่ยมของตนเอง แต่น่าแปลกยิ่งนักที่แม้แค่เวรยามซึ่งรับ
หน้าที่เฝ้าอารักขาใกล้ชิดอยู่ด้านนอกเพียงเอื้อมมือกลับไม่มีปฏิกิริยาเลย
แม้แต่เนือย ไม่มีแม้แต่เสียงขานรับจากความมืด...

"ข้าถามว่าใคร!?" แม้จะพยายามเปล่งเสียงหนักแน่น แต่หางเสียง
กลับสั่นสะท้านอย่างเห็นได้ชัด "หรือว่าเป็นเจ้า...เป็นเจ้าใช่หรือไม่!
ถ้าใช่ก็โผล่หัวออกมาซะ!"

เขาหมุนตัวไปรอบๆ ส่งเสียงตวาดสุดกำลัง ขณะที่กระซกกระเบี
เงินวาวออกจากผัก

"เมื่อเจ้ามีชีวิตมีเลือดเนื้อข้ายังไม่เคยกลัวเกรง คิดว่าตายไปแล้ว
เจ้าจะทำอะไรข้าได้อย่างนั้นหรือ หี ก็เอาสิ ข้าก็อยากรู้เหมือนกันว่า
เจ้าจะทำอะไรข้าได้ และจำเอาไว้ว่าถ้าคราวนี้เจ้ายังไม่แก้ปัญหาแะต้อง

ตัวข้าได้อีกละก็ ข้าเองนี่ละจะหาคนมาส่งเจ้าไปสู่ปรโลกเอง!"

เพล้ง!

สิ้นเสียงทำทหาย แจกันประดับที่ตั้งอยู่บนโต๊ะมุมน้องพลันตก กระบพ่นโดยไร้สาเหตุ หน้าตางซึ่งเคยปิดสนิทถูกแรงมหาศาลฉลักจน เป็ดอ้าออก สายลมรุนแรงพัดเข้ามาภายในจนทุกอย่างกระจัดกระจายไป ทั่ว แต่นั่นกลับไม่อาจกระตุ้นประสาทการรับรู้ของบุคคลอื่นๆ ได้เลย นอกจากผู้เป็นเจ้าของห้องเพียงผู้เดียว

ร่างของเขาถูกลมหมุนลูกใหญ่หอบไปปะทะกับผนังโดยแรงจน หมดสติโดยที่ไม่ทันได้ตั้งตัว ไม่มีโอกาสกล่าววาววายโสโห้ง ไม่มีโอกาส ร้องขอ หรือมีโอกาสได้มองเห็นสิ่งที่กระทำกับคนแม่เพียงน้อย

สายลมค่อยๆ สงบลลง พร้อมกับสิดำของยามราตรีรวมตัวเป็น รูปร่างคล้ายมนุษย์!

ร่างคำทะมินนั้นค่อยๆ ลอยอย่างช้าๆ เข้ามายืนค้ำอยู่ตรงหน้าร่าง ที่สลบไสลไม่ได้สติ

"ข้าก็อยากจะรู้เช่นกันว่าระหว่างเจ้ากับข้า ใคร... จะได้ไปท่อง ปรโลกก่อน ฮึๆ"

"ท่านหวาง!"

ประตูลูกผลึกออก พร้อมกับยามรักษาการณ์สองคนที่โผล่เข้ามา และถลาไปยังร่างชายหนุ่มที่นอนกองอยู่กับพื้นไม่ได้ทำให้เงาคำนั้นสะคั่ง สะเทือนแต่อย่างใด และดูเหมือนว่าจะไม่มีผู้ใครรับรู้ถึงสิ่งผิดปกติใดๆ เลย เช่นกัน

"ข้าจะทำให้เจ้าต้องทุกข์ทรมานยิ่งกว่าข้าเป็นร้อยเป็นพันเท่า ถึงอยู่ ก็ไม่มีวันพบกับความสุข ต่อให้ตายก็ไม่มีทางได้หลุดพ้นจำเอาไว้ ฮ่าๆๆ"

เงาแห่งราตรีเฝ้ามองความวุ่นวายในการปฐมพยาบาลชายหนุ่ม คู่อร่อยู่ชั่วครู่ ก่อนจะเลือนหายไปพร้อมกับเสียงหัวเราะที่ไม่มีใครรับรู้ ซึ่งถ้าจะมีผู้ใดสักคนได้ยิน ก็อาจเป็นชายผู้นอนไร้สติผู้นั้น

"เป็นอย่างไบบ้าง เออร์หลาง"

ชายสูงอายุซึ่งเดินนำผืนหน้ามาถามไถ่ด้วยสีหน้าเกรงๆ ทำให้ผมต้องหยุดฝีเท้าและละสายตากจากสภาพแสนสบายตาออบตัว หันไปจับจ้องเจ้าของคำถาม

"ที่นั่นคับแคบ หวังว่าเจ้าจะอยู่ได้"

ผมมองสำรวจบ้านหลังเล็กๆ ภายในรั้วไม้กว้างขวางซึ่งโดยรอบมีแปลงผักสวนครัวปลูกเรียงราย บรรยากาศร่มรื่นน่าอยู่ พลังรู้สึกสบายใจเอาความสงบสุขเพียงชั่วครู่นี้เข้าปอด ก่อนที่มันจะสลายหายไปโดยไม่ทันได้รู้ตัวเหมือนกับทุกครั้ง

"ขอบคุณท่านลุงมากที่ให้ที่พักกับข้า บ้านของท่านน่าอยู่จนข้าคิดไม่ถึง"

ผมมองทุกสิ่งรอบตัวอย่างชื่นชมจากใจ เรียกได้ว่าบรรยากาศที่ท้องฟ้าแจ่มใส เสียงนกกร้อง สระน้ำเล็กๆ ที่มีดอกบัวอีกทั้งยังมีนกและกระรอกมาเกาะหรือไต่ไปมาบนต้นไม้ใหญ่หลังบ้านไม่กลัวเกรงผู้คน ช่างเป็นนาที่ที่สงบสุขในช่วงชีวิตของผมเลยทีเดียว

แต่ทว่า...ท่านลุงผู้มีอุปการคุณกลับทำหน้าม่อลงไปที่ดิน

"อย่าฝันพุดไปเลยพ่อหนุ่ม ข้าเป็นเพียงชาวนาจนๆ ใช้ชีวิตพอมีพอกิน ใครๆ ย่อมต้องอยากอยู่ในที่สบายๆ กันทั้งนั้น"

"ถูกของท่าน ใครก็ต่างอยากอยู่ในที่ที่สบาย" ผมยิ้มรับกับคำพูดที่ขี้ๆ นั้น "แต่นิยามคำว่า 'สบาย' สำหรับแต่ละคนคงต่างกัน ส่วนตัวข้า นั้น บ้านท่านถือเป็นสถานที่แสนสบายที่สุดสำหรับข้าในยามนี้แล้ว หาได้ไปทำไม"

สำหรับผม แค่ตอนนี้มีที่ซุกหัวนอน มีที่ให้พักผ่อนกายใจกับสารพัดเรื่องที่น่าพอใจไม่หยุดก็นับว่าเป็นยิ่งกว่าสวรรค์ทั้งนั้น ยิ่งถ้าเป็นที่นี้ด้วยแล้ว ต่อให้เอาสวรรค์มาแลกยังไม่ยอม แต่ถ้าจะให้ดี ส่งผมกลับบ้านไปเลยนั้นละจะดีที่สุด

"เจ้าช่างเป็นคนที่แปลกเสียจริง" คุณลุงผู้ใจดีพิณจมอยู่ชั่วครู่ก่อน

พูดยิ้มๆ แล้วเดินนำเข้าบ้าน ผมจึงก้าวตามไปช้าๆ "นั่งรออยู่ตรงนี้ก่อนนะ เคี้ยวข้าวเข้าไปเตรียมข้าวของอาหารการกินสักครู่"

"ให้ข้าช่วย..." ผมออกตัวเพราะเกรงจะเป็นการใช้แรงงานคนแก่ แต่คุณลุงกลับบริบคังตัวให้ผมนั่งลงบนเก้าอี้กลางห้องโถงเล็กๆ แล้วโบกมือปฏิเสธเป็นพัลวัน

"ไม่เป็นไร วางใจเถอะ เห็นอย่างนี้ ข้าอยู่คนเดียว ทำทุกอย่างเองมาจนชิน ไม่ต้องเกรงว่าจะลำบากอะไร เจ้าอยู่ที่นี้พักผ่อนให้สบายก็แล้วกัน" ว่าพลงคุณลุงก็เดินเร็วๆ หายไปทางหลังบ้าน เล่นเอาผมอ้าปากค้างเพราะจะค้านก็ไม่ทัน

"นั่นสิ ข้าก็ว่าเจ้าแปลก" น้ำเสียงและสำเนียงไม่คุ้นเคยคังขึ้นข้างหูทันทีที่กลับหลังคุณลุงผู้ใจดี ทำให้ผมต้องลอบกลอกตาอย่างเหนื่อยหน่าย

"แต่ข้าว่าท่านแปลกกว่า" ผมขยับคลีพ็คออกโบกให้ตนเอง ไม่ได้สนใจหันไปมอง

แต่เพียงกะพริบตา ร่างของเจ้าของเสียงก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า เรียวคิ้วเข้มภายใต้เงาเลือนรางขมวดมุ่น

"ข้าหรือแปลก"

"ถ้าไม่แปลกแล้วท่านตามข้ามาทำไม" ผมขยับตัวและเบนสายตาคาหนีห่างจากใบหน้านั้น ด้วยการก้มรินน้ำให้ตนเอง ทว่า...เจ้าของใบหน้าเคิมกลับโผล่หัวทะลุขึ้นมากลางโຕະ จนทำเอาผมชะงักค้าง เกือบจะผลอหลุดอาการสติกระเจิงออกไป!

"ก็มีแค่เจ้า เจ้าหมาขาว กับเจ้าตัวล่องหนนั่นที่มองเห็นข้า ไม่ให้ข้าตามเจ้าแล้วจะให้ตามใคร!?"

ผมทอคถอนใจ วางถ้วยใส่น้ำลงไปบนหัวโปร่งโສของร่างนั้นอย่างไม่เกรงใจ ในขณะที่ก๊อนสีขาวยๆ ซึ่งขดตัวอยู่ในถุงผ้ามาตลอดกระโคคลงบนโຕະ

"ข้าไม่ใช่หมาขาวนะ ข้าเป็นจิ้งจอก หัวหน้าเผ่าจิ้งจอกผู้ส่งางามนามหูหลิจิง จำเอาไว้!" มั่นญ่ตะคอกตัวพองพลงจ้องส่วนหัวที่ดูจางเกือบ

จะเป็นหนึ่งเดียวกับอากาศรอบตัวด้วยดวงตาลูกวาว "อย่าคิดว่าตายแล้ว ข้าจะทำอะไรเจ้าไม่ได้ ถ้าไม่อยากตายรอบสองก็จงสงบปากคำเอาไว้ด้วย!"

"ส่วนข้าเป็นมังกรกิเลนชื่อฉีหลง ครานี้คงเรียกให้ถูกได้เสียทีนะ เจ้าวิญญาณเร่ร่อน!" ฉีหลงส่งเสียงบ้าง แต่ดูเหมือนตัวจำเลยในคดีนี้จะไม่มีสีหน้าสำนึกหรือทุกข์ร้อนแม้แต่น้อย เขาลอยตัวขึ้นนั่งไขว่ห้างบนโต๊ะ ด้วยท่าทางกรวนประสาทสุดๆ แล้วยักไหล่เล็กน้อย

"ข้าไม่ใช่วิญญาณเร่ร่อน เพียงแค่จำอะไรไม่ได้ก็เท่านั้นเอง"

จะจำได้หรือไม่ได้ วิญญาณเร่ร่อนมันก็เป็นได้แค่วิญญาณเร่ร่อน อยู่ศิลปะน่า

ผมละอยากจะพูดอย่างนี้จริงๆ แต่เท่าที่ลองประเมินจากนิสัยของ วิญญาณคนนี้แล้วคิดว่าคงเหนื่อยเปล่า จึงได้แต่นั่งเงิบ ปล่อยให้เขาเถียงกับเจ้าสองตัวไป นี่ถ้าพวกเห่าฟ้าเดินเขียงมาด้วยคงซูลมนุได้อีก

เฮ้อ...พอพูดถึงสองคนนั้นแล้วรู้สึกใจหายนิดๆ แฮะ

ตั้งแต่ออกเดินทางมาด้วยกันก็ไม่เคยแยกห่างกันในลักษณะนี้เลย แม้แต่ครั้งเดียว โดยเฉพาะเจ้าหลานชายที่ผมขอให้ช่วยในเรื่องสำคัญคัน คีอยู่กับท่านอาจารย์ คัดต่อก็ไม่ได้ ซึ่งไม่น่าแปลกใจเท่าไรในเมื่อเราอยู่ห่างไกลถึงคนละช่วงเวลา แถมยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าป่านนี้พวกเขาจะรู้หรือยังว่าผมอยู่ที่ไหน

ไม่ว่าที่ท่านอาจารย์เล่นอะไรกับอุปกรณ์ไฮเทคของสวรรค์ กงล้ออะไรนั้นมันถึงได้ส่งผมมาทั้งที่ยังไม่ร้องขอสักอะ จะใจดีและรู้งานเกินเหตุไปหน่อยจนผมชักกลัว ถึงขั้นต้องให้เจ้าหูหลิงช่วยเก็บเอาไว้ชั่วคราวนั่นละ

อันที่จริงพูดถึงเรื่องใจดี...ถ้าหากมันจะใจดีขึ้นอีกหน่อยโดยการส่งผมไปลงจอดที่อื่นที่คุณเป็นมงคลกับชีวิตมากกว่าในห้องขังของศาลต้าหลี่¹

¹ หน่วยราชการที่ทำหน้าที่ควบคุมดูแลศาลสถิตยุติธรรม

แล้วละก็คงจะเป็นพระคุณมากทีเดียว

หลายคนคงมีความเชื่อที่ว่า การเริ่มต้นที่ดีย่อมนำมาซึ่งสิ่งดีๆ ในทางตรงข้าม หากการเริ่มต้นนั้น มีแต่สิ่งอัปมงคลมันก็จะนำมาซึ่งสิ่งเดียวกัน แล้วการที่ผมเริ่มเหยียบอย่างลงบนห้วงเวลานี้ในคุก มันคงเป็นมงคลสูงสุดในชีวิตเลยละสิครับ

หรือควรจะคิดว่านี่เป็นการสะเดาะเคราะห์ล้างชวกัน ก็เหมือนกับที่มีคนเข้าไปนอนในโรงเพื่อสะเดาะเคราะห์อะไรเทือกนั้น

ไม่สิ ถ้ามันคือการล้างชวทางอ้อม แล้วทำไมผมถึงได้วิญญานเร่ร่อนความจำเสื่อมนี้ติดมาจากที่นั่นด้วยล่ะ!?

นี่มัน... จุดเริ่มต้นของความซวยชัดๆ!

"เอาละ เลิกเถียงกันได้แล้ว" ผมเลิกคิดฟุ้งซ่านพลางหันไปทางวิญญานเร่ร่อนที่ว่า "ข้าคิดว่าท่านควรไปในที่ที่ท่านควรไป หรือไม่ก็กลับไปยังที่เดิมของท่านเพื่อรอเวลาไปยังที่ที่ควรระคิดกว่า"

งานเดิมมีกองเท่าภูเขาเลากาอยู่แล้ว คงไม่มีเวลามาทำเรื่องอื่นแน่นอน ผมไม่อยากโลกสวยคิดเป็นพระเอกเข้าไปช่วยผู้ตกทุกข์ได้ยากทุกคนที่เจอหอรกนะ ในเมื่อตัวเองกำลังมีเรื่องทุกข์ยิ่งกว่า (มาก) อยู่ในตอนนี้

"ไม่! เจ้าจะต้องช่วยข้า!" และนี่คือคำตอบ ใบหน้าซีดๆ ในเงาอันเย็นเข้ามาใกล้

จะเอาแต่ใจอะไรขนาดนั้น!? แถมยังหลอนขั้นเทพได้อีกนะลูกเพ่! คิดจะหลอกหลอนให้ผมประสาทกินตายหรือไง?

"ข้าจะช่วยอะไรท่านได้ ในเมื่อท่านตายไปแล้วก็ควรอยู่อย่างคนตาย มาตามข้าก็ไม่มีประโยชน์"

คิดว่าผมจะศิโรตม์ที่ได้ทำตัวเป็นหมอมผีวิญญานตามติดขึ้นมามีจริงงั้นหรือ!?

เหอะ! ตลกละ!

ที่สำคัญมันหลอนเหมือนมีวิญญานอาฆาตตามทวงแค้นยังงี้ก็ไม่รู้

ไม่มีทางเค็ศๆ

"แค่คราบไคที่เข้าไมช่วยข้า ข้าก็จะไม่ยอมไปไหนทั้งนั้น!"

นั่น ให้มันได้อย่างนั้น ชีวิตครูข้ามันช่างมีสีสันระทึกทุกวินาทีเสียจริง เทพเออร์กลางเอ๋ย

"ท่านคงไม่คิดว่าข้าจะกำจัดท่านไม่ได้หากต้องการใช้หรือไม่" ผมส่งยิ้มเยือกเย็นเป็นเชิงข่มขู่

ในเมื่อไม่อ่อนไม่ได้ผลมันก็ต้องเล่นไม้แข็งอย่างนี้ละ

"ข้ารู้ว่าเจ้าทำได้" ร่างวิญญาณลอยตัวออกห่างไปเล็กน้อย "และข้าเองก็รู้ว่าพวกเจ้าคงไม่ใช่ธรรมดา อีกทั้งยังมีจุดประสงค์บางอย่างกับที่นี่ ไม่น่าว่าข้าอาจจะช่วยพวกเจ้าได้ ไม่คิดจะแลกเปลี่ยนกันหน่อยหรือ"

หัวหมอเสียค่าย คอนมีชีวิตน่าจะไมเบาทีเดียว ผมจะเจอผีหลอกข้าซ้อนไหมละนี้ ถ้าหลงเชื่อการมนะ

"วิญญาณที่จำไม่ได้แม้แต่ชื่อตัวเอง จำไม่ได้ว่าตนเองหมดลมหายใจอย่างไรจะมาช่วยอะไรข้าได้" ผมบอกตามตรง แม้จะฟังดูทำร้ายจิตใจมากไปหน่อยแต่ก็ต้องผินเล่่นแรงเพื่อสลักปัญหานี้ให้หลุดโดยเค็ศขาด

"ข้าอาจจะจำอะไรเกี่ยวกับตนเองไม่ได้ แต่ข้ายังจำอย่างอื่นได้ วิชาความรู้ ทุกสิ่งทุกอย่างทั้งค่านับและบุญ เรื่องพื้นฐาน ไปจนถึงคำราพิชัยสงครามการปกครองมันยังอยู่ที่นี่" เขาริ่มนิ้วที่หัวกลงๆ ของตนเอง "ในสมองข้านี้"

"จริงหรือ" ผมมองอย่างไมเชื่อถือไม่มีปิดบังรักษาน้ำใจ "ถ้าเช่นนั้นบอกข้ามาสิว่าปีนี้ปีอะไร รัชสมัยใด และหวงคั้พระองค์ใด"

แน่นอนว่าสิ่งเหล่านี้ผมได้ถามจากท่านลุงใจคิหลูฟาง ผู้ให้ที่พักอาหารการกินเพื่อตอบแทนผมที่ช่วยเขาเอาไว้จากการถูกรดม้าเหยียบกลางตลาดหลังจากออกมาจากสถานที้อับปางคลั่นเพื่อสำรวจภายนอก ดังนั้นนี่จึงเป็นเพียงการทดสอบวิญญาณตนนี้เท่านั้น

"ปีนี้เป็นปีที่สิบสาม ศักราชไคหวง (ค.ศ. 593) หวงคั้ทรงมีพระนาม

สฺยเหวินตี้ นามเคิมคือหยางเจียน²"

แม่นเป๊ะมาก หรือว่า...เจ้านี่มันจะแอบฟังตอนคุยกับท่านลุงหลูฟางคนนั้น

"แล้วยังมีเหตุการณ์สำคัญ อะไรเกิดขึ้นในช่วงนี้บ้าง" ผมยังคงซักฟอกต่อเพื่อความแน่ใจ เพราะถ้าเป็นอย่างที่วิญญาณคนนี้พูด บางทีเขาอาจจะช่วยผมได้ในหลายๆ อย่างสมรภาคาถา

"ปีนี้หวังตี้โปรดให้สร้างวังขึ้นที่ทางตอนเหนือของฉีโจว³ ตั้งชื่อว่า พระราชวังเหวินโชวกง"

"นี่ท่าน..." พี่ชายท่านนี้ท่าจะพอน้ำยาแะ ใช้ได้

แต่ก็นั่นละ ยังไงก็ยังไม่ได้เต็มร้อยอยู่ดี เพราะเรื่องพวกนี้น่าจะเป็นเรื่องที่รู้ๆ กันคืออยู่แล้ว

"นายท่าน จำว่าเราไม่ควรรับวิญญาณคนนี้ไว้ในะขอรับ รังแต่จะสร้างเรื่องยุ่งยากเปล่าๆ" ฉีหลงส่งเสียงคัดค้านทันที ดูเขาจะไม่ชอบหน้าวิญญาณตามติดคนนี้พอๆ กับหูหลิจิง

"ข้าเห็นด้วย ถ้าอย่างไรส่งไปเกิดใหม่เสียก็สิ้นเรื่อง เพราะเมื่อถึงตอนนั้นต่อให้ไม่อยากลืมก็ต้องลืมเรื่องในอดีตชาติทั้งหมดอยู่แล้ว"

"ไม่ๆ ข้าช่วยเจ้าได้นะ เจ้าชื่อเออร์หลงใช่หรือไม่" วิญญาณคนนั้นลอยมาประชิดกลางพยายามคว้าวัดผมแต่ทำอย่างไรก็ทำไม่ได้ ถือว่าเป็นวิญญาณอ่อนหัดสิ้นดี "ข้ายินดีฟังเจ้าทุกอย่าง ขออย่างเดียว ช่วยข้าตามหาตัวคนของข้า"

"เพราะอะไรท่านจึงยึดติดและอยากรู้ตัวตนของตัวเองนัก ในเมื่อทุกสิ่งเป็นเพียงผงธุลีที่ดับสูญไปแล้ว"

ต่อให้รู้ว่าเป็นใครมาจากไหนหรือตายยังไง สุดท้ายวิญญาณก็คือวิญญาณ คนตายก็คือคนตาย แก้วอะไรไม่ได้อยู่แล้ว จะอยากรู้ให้ใจเสีย

² 楊堅 Yáng Jiān เป็นคำพ้องเสียงกับนามเคิมเทพเออร์หลง เขียนด้วยอักษรคนละตัว

³ ปัจจุบันอยู่ทางตอนเหนือของมณฑลส่านซี

ทำไมอีก สู้รอเวลาไปยังที่ที่ควรไปไม่ดีกว่าหรือ

ผมว่าอย่างน้อยมันก็น่าจะดีกว่าการลอยไปลอยมาอย่างนี้ไม่ใช่หรือ

"เพราะว่า..." แม้จะเป็นเพียงภาพเลื่อนรางเห็นได้ไม่ชัดเจน แต่ผมมั่นใจว่ามองเห็นแนวแห่งความคับแค้นที่น่าหวาดหวั่นและน่ากลัวเกิดขึ้นในชั่วพริบตา "เพราะข้าคิดว่าข้าไม่ได้ตายโดยธรรมชาติ"

"หมายความว่า...?" คงไม่ใช่อย่างที่คิดนะ ขอร้องละ ผมไม่อยากมีชะตากรรมเหมือนเจ้าเด็กแว่น ที่สำคัญผมไม่มีความสามารถขนาดนั้นด้วย

"ข้าอาจถูกคนฆ่าตายและเจ้าต้องช่วยข้าสืบหาความจริง!"

บรีะแล้ว! ความขวยมาเยือนไอ้ศรัยอีกจนได้!!!

ม่ายยย!! ผมขอปฏิเสธตอนนี้ยังทันม่ายยย!?

"ท่านไม่รู้จริงๆ หรือว่าตนเองเข้าไปอยู่ในเรือนจำของศาลคำหลี่ได้อย่างไร"

ผมเข้มนมองพิจารณาลักษณะท่าทางการแต่งตัวของวิญญาณความจำเสื่อมคนนั้นอย่างถี่ถ้วนเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ได้พบกัน

เท่าที่เห็น เขาไม่น่าจะใช้นักโทษชั้นเลว ดูเป็นลูกผู้คิมีอันจะกินคนหนึ่ง หน้าตาก็สะอาดสะอ้านไม่ได้ดูเลวร้ายอะไร ไม่รู้ทำไมถึงไปอยู่ในคุกหลวงนั้นได้

อย่างว่าละนะ...คนเรายังดูกันที่ภายนอกไม่ได้ อย่างว่าแต่ผีไม่มีความจำตอนนี้เลย ไม่แน่ว่าเรื่องของเขาอาจมีความซับซ้อนมากมายกว่าที่คิด ซึ่งผมในตอนี้ไม่มีทางรู้ได้

"เกรงว่าจะเป็นพวกลูกผู้คิที่ใช้อำนาจบาตรใหญ่จนไปเหยียบตาปลาคนที่ใหญ่กว่าเข้าเลยถูกส่งไปนอนคุกเล่น แล้วก็ถูกเขาจับเชือกตายอย่างอนาถ" หูหลี่จึงแทรกพลงายิ้มเยาะ ไม่คิดรักษาน้ำใจผู้ฟังที่หันขวับไปใช้สายศาลเลเซอร์ยิงทะลุทะลวงเข้าให้

"ข้าก็ว่าเป็นไปได้" ฉีหลงพยักหน้ารับลูกด้วยอีกคน เล่นเอา

วิญญาณดวงนั้นถึงกับหันคอสามร้อยหกสิบองศามาจ้อง

ประหลาดคดีที่เจ้าพวกนี้ดูเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ยจนน่าแปลกใจ แต่ที่แยกว่านั้นคือ ท่าหันของคุณพิวณฺณานี้ต่างหาก เจ้ามึงก็อยู่กับผมแค่นี้ ทำไมต้องแสดงอภินิหารหมุนดวงมาชะงัดขนาดนั้นด้วย หรือคิดว่าท่าแบบนี้แล้วเจ้าพวกบรรดาศักดิ์ในศาลาจะกลัว

เอ่อ...ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ผมคงต้องรีบแจจแจงให้เขาเข้าใจแล้วสินะว่าเจ้าพวกนี้ไม่ได้เป็นแค่สัตว์เลี้ยงของแปลกธรรมดา แต่เคยเป็นปีศาจกับมารร้ายระดับบิ๊กมาก่อน เพราะฉะนั้นสภาพก็กึกกัมกุ่มข่มขู่ตื้นๆ แบบนี้พวกเขาคงไม่รู้สึกระไรอยู่แล้ว แต่คนที่รู้สึกนะ คือผมนี่!

ถึงไอ้ตรัยจะเห็นผี ถึงไอ้ตรัยจะมีฉายาว่าหมอผีสามตา และถึงอดีตชาติไอ้ตรัยคือเทพเออร์หลงผู้ปราบมารมาทั่วสารทิศ แต่ไอ้ตรัยก็ไม่ได้มีรสนิยมประหลาดที่จะชอบให้ใครมาหมุนคอโชว์ให้ดูเล่นๆ นะครับ!

"นี่พวกเจ้า!" คุณผีศาลากวาว ท่าท่าคล้ายอยากจะทำมาบิบบองเจ้าสองสัตว์เลี้ยงของผม แต่กลับชะงักแล้วหันขวับ ลอยปรีมาทางผมแทนคงเพราะเล็งเห็นแล้วว่าอยู่ในสภาพที่ทำได้ยาก

เออแล้วไง เจ้าปากหมากับปากมังกิสองตัวหางานให้เจ้านายอีกแล้ว ช่างขยันกันเหลือเกิน!

"ถ้าข้ารู้ข้าคงไม่ให้เจ้าช่วยและคงไม่ทนฟังเจ้าพวกนี้มันพล่าม!" เขาพุดใส่หน้าผมไปมีอีกชี้ไปที่เจ้าพวกสองตัวที่ลอยหน้าลอยตาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ นี่ถ้าเขาเป็นคนละก็ผมคงต้องเรียกหาผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดเอฟเฟกต์ที่อาจจะกระเด็นมาเต็มหน้า

ลำพังธรรมดาก็หลอนอยู่แล้ว อย่าทำตัวเป็นผีอารมณฺ์รุนแรงได้หรือเปล่า เคี้ยวเกิดผมอารมณฺ์ขึ้นไม่รู้ตัว ส่งไปเกิดใหม่ขึ้นมาจริงๆ แล้วจะเคี้ยวรอนเอาได้นะครับ!

เอ หรือจะทำจริงๆ ไปเลยดี...

"กลัคืออย่างไรมากล่าวกับนายข้าด้วยน้ำเสียงเช่นนี้!" ฉิหลงลอยวนรอบตัวก่อนจะกลายร่างเป็นคนเข้าแทรก ผลักวิญญาณคนนั้นออกห่าง

ทันที ไม่รู้ลืมไปแล้วหรือยังว่าไม่ควรปรากฏตัวออกมา ถ้าท่านลunge ออกมาเห็นเข้าจะทำยังไงกัน ผมไม่อยากจะถามความทรงจำใครพร่ำเพรื่อ และที่ร้ายกว่านั้น ถ้าท่านลunge เกิดช็อกเป็นอะไรขึ้นมามันจะบาปกรรมเปล่าๆ อีกด้วย

"เจ้า!?" คุณพิวัญญานออกอาการคิอย่างทันทีที่เห็นอิทธิฤทธิ์ของ เจ้ามังกิอย่างจังหน้าจนถึงกับแข็งค้างลอยอยู่กลางอากาศ

เออนะ ไม่รู้จะบอกว่าน่าตลกหรืออะไรดี

"ท่านยังไม่ได้ตอบข้าว่า ท่านจำไม่ได้เลยหรือว่าเข้าไปอยู่ในคุคนั้น ได้อย่างไร" ผมรีบคิดกลับเข้าเรื่องพลางโบกมือไล่หลังให้ถอยไปห่างๆ ชั่วคร่าว ก่อนที่จะไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรมากไปกว่าการผลัดกันแสดง ปาฏิหาริย์

"เท่าที่จำได้ข้าก็อยู่ที่นั่นแล้ว" คุณพิวัญญานหันมาตอบ แต่สายคา ไม่วายแหลมมืองิหลังที่ถอยมายืนอยู่ด้านหลังผม "ข้าไม่รู้ว่าจะเข้าไปได้อย่างไรหรือตายได้อย่างไร รวมทั้งว่าตัวเองเป็นใคร ที่สำคัญจะออกไป ไหนก็ได้ ไม่ได้ รู้ว่าวันเวลาผ่านไปนานแค่ไหน จนเจ้าปรากฏตัว ข้าจึงได้ออกมาพบกับแสงสว่างอีกครั้ง"

"ถ้าเช่นนั้นก็อย่างที่ข้าบอก...ข้อสันนิษฐานแรกคือเจ้าตายในคุคนั้นละ" หูหลิงก็ยังยืนยันความคิดเดิมขณะยกขาหลังขึ้นเกาหลังหูก้วย ท่าทางสุชิล

"ข้าเห็นด้วย" ผมพยักหน้าซ้ำๆ

เคยได้ยินมาว่าคนเราตายที่ไหนก็ย่อมยึดติดอยู่กับที่แห่งนั้น ใช่มั้ย? อย่างนั้นคงไม่มีความเชื่อเรื่องพิธีเชิญวิญญาณคนตายเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นข้อสันนิษฐานนี้ย่อมมีทางเป็นไปได้มากกว่าห้าสิบเปอร์เซ็นต์

"แล้วอย่างไร" คุณพิวัญญานทำหน้ากึ่งหัวมวด

"เราก็ต้องหาทางสืบว่าก่อนหน้านี้มีใครที่มีลักษณะอย่างท่านเสียชีวิตในคุกหรือว่าถูกจับขังไว้ที่นั่นบ้าง ซึ่งไม่น่าจะยากอะไร" นานๆ ไปซัก รู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นเหมือนเจ้าเด็กแว่นหรือเจ้าเตี้ยหีนกามที่

เอาแต่พร่ำซื่อปูคนนั้นเข้าไปทุกที ตกลงผมเลิกตามหาเขียนเชิงเขียวแล้ว
มาคำรังสีพเป็นนักสืบไปเลยคิใหม่

"เรื่องของท่านตกลงกันได้แล้ว ครานี้มาที่เรื่องของข้าบ้างคิ
กว่า" ต่อให้คิดว่าน่าปวดหัวแคไหน ในเมื่อเป็นหน้าที่ในเมื่อรับปากเขา
ไว้แล้วมันก็ต้องทำละนะ

"เจ้าจะให้ข้าช่วยอะไร" คุณวิญญานลอยตัวขึ้นนั่งบนโต๊ะด้วยท่า
ไขว่ห้าง เชิดหน้าคุดหยิ่งผยองอันเป็นท่าเบสิกของเขา

"ข้าเพียงอยากรถาม..." ผมเริ่ม "เท่าที่จำได้ ท่านคิดว่าเมืองนี้มี
สิ่งของแปลกๆ หรือคนแปลกๆ อยู่บ้างหรือไม่"

ประเมินจากที่ผ่านๆ มา ที่ที่ผมเผลอมามากจะต้องเป็นสถานที่หรือ
มีบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเขียนเชิงเขียวอยู่อย่างแน่นอนที่สุด ถึงตอนนี้ผมจะ
ยังไม่รู้สึกอะไรแต่ถามไว้ก็ไม่เสียหาย อีกอย่างไม่ว่าเจ้าเทียนอวี่มันอาจ
จะเล่นอะไรจนทำให้ผมไม่สามารถรับรู้ถึงเหล่าเขียนก็เป็นได้ เพราะฉะนั้น
คงต้องสืบถามกันแบบบ้านๆ อย่างนี้ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว

แต่ที่ค่อนข้างแน่ใจด้วยเซนส์ที่อธิบายไม่ได้ก็คือ เขียนเชิงเขียวที่
ตามหาจะต้องมีอะไรบางอย่างเกี่ยวข้องกับวิญญานคนนี้และศาลคำหลี่
ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งซัวร์!

"แปลกที่ว่าคือแบบไหนเล่า" คุณพีซิคินหัวหน้าซิคๆ สมสถานะของ
ตน พลังเอียงคอบ่งบอกว่าสงสัยจริงไม่ได้แสร้งแกล้งกวน ผมจึงนั่งคิด
หานิยามความแปลกนั้นอยู่ครู่หนึ่ง

"ก็อย่างข้า หรือพวกเขาอย่างไรเล่า" คิดว่าคงแปลกพอในสายตา
คนหรือวิญญานธรรมดาอย่างเขาเนาะนะ

พีซิคะทริบคาปริบๆ มองพวกเราสลับไปมาแล้วทำท่าคิดบ้าง

"อืม ก็พอมีอยู่บ้าง" เขายกมือขึ้นลูบคาง คาง้องมองเพดาน

"มีหรือ!?" ผมเผลออุทาน ในขณะที่อีกฝ่ายพยักหน้า

"เท่าที่จำได้ ขุนนางห้องที่ชื่อ ชินต่าน เขาชื่นชอบวิชาไสยศาสตร์
ว่ากันว่าบ้านเขามีของประหลาดและสิ่งวิเศษเก็บสะสมอยู่พอสมควร

อีกทั้งยังชอบชุบเลี้ยงพวกนักพรตที่มีคาถาอาคม"

"แล้วเขามีความเกี่ยวข้องกับศาลค้าหมีหรือไม่"

"รู้สึกเขาจะเคยมีตำแหน่งเป็นขุนนางของศาลค้าหมีแต่ถูกย้ายไป"

พีซัดตอบเรื่อยๆ ก่อนจะเลื่อนสายคาจิบจ้องผม ตีสีหน้าจริงจัง "พวกเจ้ากำลังถามหาอะไรกันแน่"

"ท่านรู้ไปก็ไม่มีประโยชน์" ผมตัดบท "ข้าว่าท่านสนใจตัวท่านดีกว่า"

วิญญาณคนนี้รู้รอบเสียจนถ้าไม่บอกว่าความจำเสื่อมผมก็คงไม่มีทางรู้ ชักหน้าสนใจว่าตกลงเขาเป็นใครกันแน่

"แน่นอนข้าต้องสนอยู่แล้ว" เขาตอบทันทีพลางลอยตัวขึ้นเล็กน้อย "สนว่าเมื่อใดเจ้าจึงจะพาข้าไปตามหาตัวตนของข้า"

"ข้าว่าก่อนถึงตอนนั้นท่านควรบอกก่อนว่าจะให้ข้าเรียกขานท่านว่าอย่างไร" คงไม่คิดว่าจะให้เรียก 'พีซัด' จริงๆ หรือใช่มั้ยครับ

"แล้วแต่เจ้า..." เขาบอกปัดเหมือนไม่ใส่ใจ "จะชื่อไหนก็เหมือนกัน ในเมื่อมันไม่ใช่ชื่อที่แท้จริงของข้า"

หากจะพูดเรื่องชื่อที่แท้จริง คนเราเมื่อตายไปแล้วมันก็ไม่เหลืออะไรที่เป็นจริงทั้งนั้น แค้นในเมื่อไม่ใช่เวลามาอบรมหลักสูตรธรรม ผมจึงมองข้ามคำพูดของเขาไป

"เช่นนั้นข้าเรียกท่านว่า 'เจิ้งนั๋ว' ก็แล้วกัน" ผมบอกชื่อที่เพิ่งนึกได้ สดๆ ร้อนๆ ซึ่งหนึ่งในความหมายของคำนี้ คือ 'คำมั่นสัญญา'

"เจิ้งนั๋ว? ทำไมเรียกข้าอย่างนั้น"

อ้าว ไหนบอกไม่สนใจงั้นครับ จะอยากรู้ไปทำไม

"ข้ากับท่านเราต่างผูกติดอยู่กับความมุ่งมั่นที่จะทำได้ตามที่พูด เพราะฉะนั้นมันจะได้เป็นเครื่องเตือนใจเราว่าต้องรักษาสัจจะที่ให้ได้ อย่างไม่เล้า ท่านช่วยข้า ข้าช่วยท่าน ยุติธรรมคิจริงหรือไม่"

เขานิ่งฟังแล้วค่อยพยักหน้ารับง่ายคายกว่าที่คิด "อืม ก็ดี"

"เออร์หลาง กับข้าวเสีร็จแล้ว ขอโทษที่ทำให้ต้องรอนาน..." เสียง

ของท่านลุงหลู่คงจั้น ก่อนที่ท่านจะก้มหน้าก้มตาก้าวพรวดเข้ามาในโรง
รับแขกเล็กๆ นี้

"ท่านลุง!"

ผมอ้าปากค้างด้วยความตกใจ ขณะที่ทุกชีวิตในห้องหยุดชะงัก
ราวกับถูกสตัฟฟ์ เมื่อท่านลุงเงยหน้าขึ้นแล้วพบกับภาพแปลกประหลาด
ในห้อง คนที่มีหัวสีเงินแต่งตัวประหลาด หมาจิ้งจอกสีขาวอีกตัว กับ
วิญญาณอีกคนที่ไม่แน่ใจว่าสามารถปรากฏกายได้หรือยัง มันคงเหลือรับ
พอคู่สำหรับผู้สูงอายุคนหนึ่ง

"นะ...นะ...นั่น!"

พู่ยังไม่ทันจบ คุณลุงพลันหงายหลังตึงไปทันที!

ชวย (อีก) แล้ว ไ้อัศรย!

เสียงพุดคุยและบรรยากาศเร่ร่อนย่านร้านค้าในตลาดใจกลาง

เมืองคำซิง⁴ นับเป็นบรรยากาศที่หาได้ยากสำหรับผม เพราะตั้งแต่ต้อง
ออกท่องเที่ยวตามหาสิบสองเซียน แต่ละยุคที่ผมเผลอลุคเข้าไปมักจะเป็น
ช่วงที่กำลังเกิดทุกข์เข็ญ บ้านเมืองระส่ำระสาย เพิ่งมีที่นี้ที่ผมเผล่มา
ในช่วงที่บ้านเมืองกำลังเจริญรุ่งเรืองจนถึงขีดสุด ภายใต้การปกครองของ
หวงตี้หรือก็คือฮ่องเต้ ผู้ทรงทศพิธราชธรรมพระองค์หนึ่งในประวัติศาสตร์
จีนเช่น *สยเหวินคี่หยางเจียน*

ภาพผู้คนที่ยิ้มแย้มแลกเปลี่ยนค้าขายสินค้าแปลกตาหลากหลาย
ทำให้ผมลืมเรื่องทุกข์ใจไปได้ชั่วคราว โดยเฉพาะเรื่องที่เพิ่งเกิดสดๆ ร้อนๆ
ที่บ้านลุงหลู่ฟาง ยังคิดที่ลุงแก่ไม่เป็นอะไรมาก แค่จัดการรักษารอยฟกช้ำ
ปรับความทรงจำนิดหน่อยเป็นอันจบ

สรุปได้ว่าตลอดเวลาที่อยู่ที่นี่ผมก็คงต้องอาศัยกับคุณลุงแก่ไป
พลางๆ ก่อน อันที่จริงจะแยกตัวไปเลยก็ได้ แต่เห็นลุงหลู่อยู่คนเดียวแล้ว

⁴ เมืองหลวงของราชวงศ์ซุย

อดนึกสงสารไม่ได้ เห็นว่าลูกชายคนเดียวถูกเกณฑ์แรงงานไปสร้างพระราชวังที่ฉิวโจว ไม่รู้เป็นตายร้ายดียังไง ส่วนตัวผมก็ได้แต่สร้างเรื่องว่าเป็นบันทึกที่เดินทางมาเสี่ยงโชค เมื่อจะได้สอบเข้ารับราชการกับเขาบ้างอะไรบ้างไปเรื่อย คุณลุงแกเลยใจดีให้ที่พัก คนสมัยนี้น้ำใจล้นเหลือต่างกับยุคผมไกลไป

"นี่เราจะไปที่ไหนกันหรือเออร์กลาง" เสียงจิ้งจอกน้อยซึ่งกลับเข้าไปซุกอยู่ในถุงผ้าคันขึ้นเบาๆ พอให้ได้ยิน

"ข้าจะลองไปที่ศาลคำหลิคุ" ผมตอบด้วยเสียงเบาพอกัน พยายามไม่ขยับปากให้เป็นทีสังเกตว่ากำลังพละมอยู่คนเดียว "จากนั้นค่อยไปที่บ้านของซินต่าน ขุนนางที่เจิ้งนั่วพุดถึง"

"ไปศาลคำหลิ สืบเรื่องของข้าหรือ" เจิ้งนั่วซึ่งหายตัวไปหลังจากหลงหูเป็นลมอยู่ ก็โผล่มา ทำให้หางคิ้วของผมเผลอกระตุกเล็กๆ เกือบจะได้ส่งวิญญาณไปเกิดใหม่ขึ้นมาอยู่แล้วถ้าไม่นึกขึ้นได้ว่ารับปากไปว่าจะช่วย

"ถูกต้อง"

"แล้วเจ้าจะเข้าไปได้อย่างไร" เขายังคงซักต่อ

"เจ้าความจำเสื่อมหรืออย่างไร เราออกมาจากที่นั่นยังงี้ก็เข้าไปอย่างนั้นอย่างไรเล่า" หูหลิจึงช่วยตอบแทน คุณเหมือนเขาจะลืมไปแล้วเหมือนกันว่าเจิ้งนั่วความจำเสื่อม

ว่าแต่พุดถึงเรื่องความจำเสื่อม มุกนี้มันคຸ້ນๆ เหมือนเจ้าเทียนอวี่มันเคย...

"ไม่ใช่ข้า"

อ้อหรือ งั้นถ้าไม่ใช่...

เคียวนะ! เมื่อครูนี?

"ใช่แล้ว พวกเจ้าหายตัวได้นี่" เสียงของเจิ้งนั่วเรียกสติที่กระเจิงของผมให้กลับมาอยู่กับปัจจุบันในที่สุด พอเงยหน้าขึ้นอีกครั้งก็พบว่าตรงหน้าคือประตูของศาลคำหลิ หน่วยงานสูงสุดที่ดูแลฝ่ายตุลาการศาล

ยุคธรรมในสมัยนี้

แน่ที่สุดว่าสถานที่แห่งนี้ย่อมมีทหารรักษาการณ์อยู่ไม่น้อย เพราะฉะนั้นก็หาจึงหะเหินๆ แวเข้าไปถึงแล้วกัน

"หยุดก่อน พวกท่านจะไปไหน?"

ผมชะงักเมื่อมองเห็นชายหน้าเคร่งเครียดในชุดนักรบ มือถือกระบองอันใหญ่ยื่นขวางหน้าประตู ส่วนเดิมนั้นยังคงลอยตัวอยู่ด้านหลัง

"เทพเฝ้าประตูหรือ" ผมเปรยเบาๆ เขาเอาจากลักษณะที่เห็น ก่อนก้มหัวคำนับประสานไมตรี "ข้าขอเข้าไปทำธุระสำคัญเพียงชั่วคราว หวังว่าท่านจะอนุญาต"

"ขออภัยด้วย ข้าคงให้ท่านเข้าไปไม่ได้" เขาตอบด้วยท่าทีนอนน้อม ประนีประนอมไม่ต่างกัน คงมองออกว่าแท้จริงผมเป็นใคร

"ข้าเพียงจะช่วยเหลือวิญญาณคนนี้และจะไม่ทำเรื่องวุ่นวาย หวังว่าท่านคงเมตตา" ผมปรายคาไปยังดวงวิญญาณที่ติดตามพลางส่งยิ้มกอดคันเล็กๆ

"พวกข้าต้องทำตามหน้าที่ ต้องขออภัยท่านด้วย เทพเอิร์ลกลาง" เทพเฝ้าประตูยังคงยืนกรานหนักแน่น

"ท่านคงไม่คิดจะให้ข้าใช้ไม้แข็งกระมัง" ผมพูดต่อนิมๆ แต่แฝงแววเอาจริง เรื่องใช้กำลังทำนองนี้เทพเอิร์ลกลางทำบ่อยเพียงแต่ไม่มีใครรู้ก็เท่านั้น หรือถึงจะรู้ก็คงไม่มีใครกล้าพูด

"ท่านเป็นเทพคุมกฎ น่าจะรู้ดีว่าการรักษากฎระเบียบนั้นสำคัญเพียงใด"

อันนั้นก็พอเข้าใจอยู่ ถ้างั้นก็ช่วยไม่ได้

"ก็ได้" ผมพยักหน้าให้กับความหนักแน่นไม่มีหวั่นไหวของเทพคุ้มครองประตู แล้วก้าวถอยออกมางายๆ

"นี่ทำไมเจ้ายอมง่ายคายอย่างนั้น นึกว่าจะได้ออกแรงเสียแล้ว" หูลีงส่งเสียงผิหว้างเมื่อออกมาพ้นรัศมีของเทพองค์นั้น

"เป็นอย่างที่เขาบอก ข้าเป็นเทพคุมกฎ การทำให้เขาลำบากใจย่อม

ไม่คิด" ใช่แล้ว เป็นไปได้ผมไม่อยากสร้างความเคียดแค้นลำบากใจให้ใคร โดยไม่จำเป็น และตอนนี้มันก็ไม่ได้มีความจำเป็นขนาดนั้นเสียด้วยสิ

"แล้วเจ้าจะไม่ช่วยข้าแล้วหรือ" เฉิ่งน้ำจ้องหน้าผมเหม็ง คงกะว่า ถ้าผมตอบรับจะได้เข้ามาหักคอได้สะดวกรวดเร็วไม่ปล่อยยี่ให้หนึ่หันละมั้ง สงสัยคงลืมนึกว่าเมื่อครู่นี้เพิ่งประจัญบานผมว่ายังงั้น คิดว่า เทพออร์กลางจะถูกผีฝึกหักคอตายง่าย ๆ นั้นหรือ ชีวิตคงไม่น่าอนาถขนาดนั้นมั้งครับ!

"ข้าช่วยแน่" ผมบอกเรียบๆ พลังหันไปมองสถานที่อันเป็นที่ ชุกซ่อนปริศนาตัวคนที่แท้จริงของเฉิ่งน้ำ และอาจจะมิเชียนเชิงเชียวรวม อยู่ด้วยก่อนจะयरอยยิ้ม "แต่ด้วยวิธีอื่น..."

"นี่เจ้าเป็นเทพหรือหรือ"

ผมเหลือบมองวิญญาณที่กำลังลอยไปลอยมารอบตัวแล้วถอนใจ ออกมาเป็นรอบที่ล้าน ได้แต่พยักหน้าน้อยๆ ให้กับความรู้สึกซ้าเป็น เค้าหลานของเฉิ่งน้ำ

มาจนปานนี้แล้วเพิ่งจะมาทัก เชื้อเขาเลย แถมยังทักด้วยท่าทาง เฉยสนิทอีกด้วย...ถามหน่อยเถอะ จิตใจหมอนี่ทำด้วยอะไรกัน ช่วยตกใจ สักนิดให้เหมือนคนธรรมดาทั่วไปนะเป็นไหม?

อ้อ หรือว่าเพราะไม่ใช่คนอยู่แล้วเลยไม่ตกใจที่รู้ว่าผมเป็นเทพ

"แล้วทำไมเจ้าถึงเข้าไปในศาลคำหลี่ไม่ได้ เทพคุ้มครองประตู่อะไร นั้นมีอำนาจมากกว่าเจ้าเช่นนั้นหรือ"

ผมหยุดมือที่กำลังถือตะเกียบคีบอาหารใส่ปากพอเป็นพิธี ก่อนจะ วางมันลง สายตากวาดไปยังบรรยากาศครึกครื้นภายในร้านอาหารซึ่งตั้ง อยู่ริมทางสัญจร แล้วจึงเงยหน้าขึ้นพุดกับเฉิ่งน้ำตรงๆ

"นั่งลงสิ"

เขาจะพริบตาสองสามทีบ่งบอกอาการงุนงง แล้วยกนิ้วชี้ไปที่ ตนเอง

"ข้า?"

ผมพยักหน้ายืนยัน ใช้สายตาบอกให้เขานั่งลงที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม หลังจากทำท่าทางงงๆ ชั่วครู่ เขาก็ยอมทำตามแต่โดยดี แต่เพียง กันแตะลงบนเก้าอี้ เสี่ยวเอ๋อร์คนหนึ่งก็เดินตรงเข้ามาที่โต๊ะด้วยสีหน้า ยิ้มแย้ม

"นายท่านท่านนี้จะรับอะไรดีหรือขอรับ"

"เจ้า..." เฉินนั่วมองหน้าเสี่ยวเอ๋อร์คนนั้น ยกนิ้วชี้ตัวเองอีกครั้งเมื่อ พบกับรอยยิ้มและสายตาดังคำถามแบบซื่อๆ ที่ส่งไปทางเขาโดยตรง "ถาม ข้าหรือ"

รอยยิ้มการค้าของเสี่ยวเอ๋อร์จะชักเลือนหลุดไปชั่วเสี้ยววินาที มอง จากสายตานั่นไม่บอกก็พอรู้ได้ว่าคงมีข้อสงสัยและไม่แน่ใจในตัวลูกค้า คนนี้ไม่น้อย แต่ก็ยังพยักหน้ารักษารอยยิ้มและมารยาทไว้เป็นอย่างดี

"ขอรับ ไม่ทราบค่ะ..."

"เขาเป็นสหายของข้าเอง เจ้าเอาข้าวคัมกับผักผักมาเพิ่มก็น่าจะพอ" ผมรีบบอกก่อนเฉินนั่วจะถูกเตะส่งออกไปนอกร้านขอหาพุดจ๋าไม่รู้เรื่อง

เสี่ยวเอ๋อร์หันมามอง พยักหน้ายิ้มรับแล้วรีบหมุนตัวเดินจากไป แต่ หางตาก็ไม่วายเหล่มองไปที่สีหน้าเอ๋อๆ ของท่านสหายเฉินนั่วซึ่งตอนนี้ ร่างกายของเขาแจ่มชัดมีตัวตนอยู่ในแสงสว่างตรงหน้าผม

"เจ้าทำให้เขาเห็นข้า?"

หัวไวมากครับ ขอยกนิ้วให้

"เพียงชั่วครู่" ผมหยิบตะเกียบขึ้นมาถืออีกครั้ง มองดูอาหารใน จาน ไม่ได้สนใจสีหน้ามึนงงของเขา "ท่านคงไม่คิดว่าข้าอยากเป็นคนบ้ำ นิ่งพุดอยู่คนเดียวในสายตาคู่ผู้อื่น"

เมื่อเหลือบมองหลังจบประโยค ก็เห็นเฉินนั่วกำลังสัมผัสเนื้อตัว ของตนเองด้วยท่าทางตื่นๆ เรียกสายตาคงคนรอบข้างได้ไม่น้อย ซึ่ง แม้แต่ผมยังอดหลุกข้าไม่ได้จนต้องคืบคืบคืบเข้าปากเพื่อเก็บอาการ เอาไว้

"ถ้าเจ้าทำได้แบบนี้ทำไมไม่ทำตั้งแต่แรกเล่า!"

เอ้า! สรุปว่าผมผิดเองหรือหหรอเนี่ย?

"ยังไม่ถึงเวลาจำเป็น" ผมตอบห้วนๆ แล้วยื่นตะเกียบไปที่จานผักผักที่รสชาติอร่อยใช้ได้ ไม่รู้เป็นเพราะไม่ค่อยได้แตะอาหารอย่างจริงๆ จังๆ หรือเพราะว่ามันอร่อยจริงๆ เพราะฉันขอลองพิสูจน์อีกคำก็แล้วกัน

"นี่เจ้า!" เสียงแฉะๆ พร้อมกับที่อีกฝ่ายคว้าซ้อมือไปบีบแน่นทำให้ผมเงยหน้าขึ้นจ้อง

"ส่วนเรื่องที่ท่านถามเมื่อครู่ คำตอบคือ เพราะมันเป็นกฎ"

คำพูดเรียบๆ ของผมส่งผลให้สีหน้าเป็นพื้นเป็นไฟของเจิ้งนั่วผ่นคลายลง เหลือเพียงความงุนงงคล้ายคามสถานการณ์ไม่ทัน

"กฎอะไร"

ผมดึงแขนออกจากมือเขาซึ่งยอมคลายออกแต่โดยดี แล้ววางตะเกียบลง รู้สึกห่มคอรมน (กิน) ทันที

"สถานที่ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นความตาย สถานที่พิพากษา กำหนดชะตามนุษย์เช่นที่ศาลคำหลั่นนั้น หากไม่มีกิจธุระสำคัญ หรือหนังสือคำสั่งจากเบื้องบนอย่างเป็นทางการ ไม่ว่าจะเป็นเทพยั้งใหญ่มาจากไหนก็ห้ามเข้าไปยุ่งย่าม"

"แต่เจ้าก็เคยเข้ามาแล้ว อีกทั้งยังออกมาได้ไม่เห็นมีปัญหา"

"นั่นมันต่างกัน"

จะให้มาย้อนรำลึกความหลังเล่าเรื่องย้อนความว่าโดนส่งข้ามเวลาไปมาเป็นว่าเล่นมันก็คงจะควเวอร์และเสียเวลาสิ้นเปลืองพลังงานมากไปหน่อย เพราะฉะนั้นก็ตัดบทมันง่าย ๆ อย่างนี้ละ "เอาเป็นว่าเราคงต้องหาทางเข้าไปในศาลคำหลั่นด้วยวิธีที่ไม่ต้องออกแรงหรือทำให้เป็นเรื่องใหญ่โตจะดีกว่า"

"แล้วมันวิธีอะไรกันเล่า?"

"..."

ผมไม่ตอบ ได้แต่มองผ่านเลยไปทางด้านหลังของเขาซึ่งเป็น

ทางเข้าร้านริมทางแห่งนี้ มีลูกค้าใหม่เป็นชายสองคนท่าทางภูมิฐานกำลังเดินตามกันเข้ามา โดยมีเสื้อวอร์รับวิ่งไปต้อนรับ

"ไ้เท้าจ้าว ไ้เท้าหลี่ วันนี้พวกท่านทานอะไรดีขอรับ" เสียงสนทนาค้างมาเข้าหูโดยไม่ต้องพยายาม เพราะคนคู่นั้นนั่งลงตรงโต๊ะใกล้ๆ ทางด้านหลังของฉิ่งนิ้วพอคี้

"เหมือนเดิมก็แล้วกัน" คนที่คุมีอาวุธโสกว่าสั่งเรียบๆ แล้วจึงหันไปสนทนา "เป็นอย่างไบบ้างน้องยวน ได้ยินว่าเจี้ยนเฉิง ลูกชายเจ้ากำลังหาอาจารย์คนใหม่มาสอนหนังสือหรือ"

"ใช่แล้วละ" ชายหนุ่มอีกคนตอบ กะอายุแล้วน่าจะไม่เกินสี่สิบ รูปร่างลักษณะของเขาคุโคเค่นเป็นที่สะดุดตาจนหลายคนต้องเหลียวมองแม้กำลังคิสีหน้าเคร่งเครียดก็ตาม "ลูกคนนี้อาแต่ใจไม่รู้จักโต นึกก็สิบสองแล้วยังทำอะไรไม่ได้เรื่องสักอย่าง ฤทธิ์เดชมากจนเหล่าอาจารย์ทนไม่ไหวลาออกไปหลายคน ข้าก็ไม่วู่วางจะทำอย่างไร"

"เขาวัวเด็กชนคือเด็กฉลาด" คู่สนทนาหัวเราะเบาๆ ขณะยกน้ำชาขึ้นจิบ "ข้าสิมีลูกสาวอยู่คนเดียวก็แก่นแก้วผาโคฝนเหมือนเด็กผู้ชายจนไม่มีผู้ใดเอาอยู่ น่าเสียดายที่ข้ามีลูกตอนอายุมากแล้ว และแม่ของนางก็คั้นมาจากไป ข้าก็จนปัญญาเช่นกัน เจ้ายังโชคคิที่บรรดาพู่เหรินต่างมีลูกชายให้..."

"นี่!" อาการสะกิดยุกยิกของคนตรงหน้าทำให้ผมต้องละความสนใจจากการแอบฟังแล้วหันกลับมา "เจ้าจะสนใจพวกเขาทำไม ไม่ได้ยินที่ข้าถามหรืออย่างไร"

"เพราะพวกเขาจะช่วยเหลืออะไรเล่า" ผมผ่อนเสียงเป็นกระซิบ เคาไม่ผิดสองคนนี้คงเป็นจ้าวซวอ ส้าวซิง⁵ แห่งศาลต้าหลี่ และถึงกั๊วกัง⁶ หลี่ยวนผู้โด่งดังคนสำคัญในยุคราชวงศ์สุยสืบต่อไปจนถึงยุค

⁵ ตำแหน่งขุนนางในที่นี้เทียบเท่าได้กับผู้พิพากษา

⁶ ชื่อตำแหน่งบรรดาศักดิ์ระดับกงเตียบชั้นได้กับเจ้าพระยา ส่วนหลี่ยวนคือชื่อแท้จริง

ราชวงศ์ถึง

แต่เรื่องนั้นคงไม่สำคัญ ในเมื่อผมไม่มีทางเข้าไปเกี่ยวข้องกับอะไร
วุ่นวายชวนปวดหัวกับประวัติศาสตร์ให้ป่วนปั่นนั้นได้อีก แผ่นดินยามนี้อยู่
ในช่วงสงบสุขมันจึงไม่ใช่เวลาของวีรบุรุษอย่างพวกเขาจะได้ออกโรงและ
ไม่ใช่เวลาของผมด้วย ยิ่งกว่านั้นก็คือสิ่งที่ผมต้องการจากพวกเขาก็เพียง
แค่นี้ได้เห็นใบหน้าและลักษณะท่าทางสักครั้งเท่านั้น

"พวกเขานี้หรือ" เฉิ่งนิ้วเล็กคิ้ว พยายามเหล่มองบุคคลที่อยู่ด้าน
หลังโดยไม่หันไปให้เป็นที่สังเกต "อย่างไร?"

"เสี่ยวเออร์" ผมยกมือเรียก เด็กหนุ่มผู้ทำหน้าที่บริกรรีบวิ่งเข้ามา
ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มพร้อมกับถาดใส่อาหาร "ขอภัยที่ช้า ต้องการอะไรเพิ่ม
เติมหือขอรับนายท่าน"

"ไม่มี" ผมส่ายหน้าแล้วลุกขึ้นหยิบเงินวางเอาไว้บนโต๊ะ "ข้าคิด
ธุระสำคัญ กับข้าวที่ยังไม่ได้แตะพวกนี้เจ้าก็เก็บเอาไว้กินเถอะนะ"

"เอ่อ...แต่ว่า...นี่..." อาการติดอ่างของเสี่ยวเออร์ทำให้ผมเผลอยิ้ม
ออกมา คาดว่าเขาคงไม่เคยเจอกับอะไรอย่างนี้

แน่ละสิ จะมีไ้อ้าที่ไหนสั่งอาหารมาเติมโต๊ะแล้วลุกหนีไปเฉยๆ
ไม่ยอมกิน

"ทำตามที่คุณบอกนั่นละ ข้ากับสหายต้องรีบไป" ว่าพลางผมก็หันไป
พยักหน้าให้เฉิ่งนิ้วซึ่งรีบลุกขึ้นยืน และก้าวจ้ำตามผมออกมาอย่างว่านอน
สอนง่าย

"นี่เจ้าจะเอาอย่างไรกันแน่"

"นายท่าน ท่านคงไม่คิดจะใช้วิธีนั้น..." ฉิหลงส่งเสียงแทรกคำถาม
ของเฉิ่งนิ้วขึ้นมาทันควันเล่นเอาเขาชะงักกึก ในขณะที่ผมพยักหน้ากับ
ตัวเอง

"เข้าใจผิดแล้ว"

"ที่เจ้าไปนั่งกินข้าวสบายใจเพราะรู้ว่าพวกเขาจะไปทีนั้น" เฉิ่งนิ้ว
เดินมาค้ำหน้าท่าทางคาดคั้น "เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าพวกเขาจะไปทีนั้น"

"คนที่ข้าพุดคุยด้วยและสามารถช่วยให้ข้อมูลต่างๆ แก่ข้าได้ไม่ได้ มีแต่เพียงท่าน" ผมตอบ ก้าวเท้าไปข้างหน้าไม่ยอมหยุดและไม่กลัวว่าจะชนเขาแม้แต่น้อย

เดินั่วเดินถอยหลังในจ้งหะเคียวกันพลางทำท่าคิด เห็นแล้ว น่ากลัวว่าจะสะคุชขาตัวเองหน้าทิ่มตาย แต่เพราะเขาเป็นคนตายอยู่แล้ว ผมจึงไม่ทักทาน

"ลุงแก่คนนั้นหรือ"

"ใช่"

ก่อนหน้านั้นผมได้คุยเรื่องสัพเพหะระกับท่านลุงหลู อีกทั้งยังได้ เลียบเคียงถามเรื่องเกี่ยวกับศาลคำหลี่และคนที่อยู่ทีนั้นมาพอสมควร

ยังงศาลคำหลี่ก็เป็นหน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้องกับประชาชน พลเรือนพอสมควร คังนั้นเรื่องราวของสถานที่และผู้คนในที่แห่งนั้นมัน จึงไม่ใช่เรื่องลึกลับอะไร

เท่าที่รู้คือ จ้าวชว่อส้าวซิงแห่งศาลคำหลี่เป็นที่เคารพรักของ ชาวบ้านมาก ด้วยความที่เขาเป็นคนคีมัณธรรม อีกทั้งยังทำตัวคิคิน ไม่ถือเนื้อถือตัวเหมือนขุนนางทั่วไป ส่วนน้องร่วมสาบานหลี่ยวนผู้มีชาติ ตระกูลสูงส่งมาแต่กำเนิดคนนั้นเองก็เช่นกัน พวกเขาเป็นที่นับหน้าถือตา และเป็นทีรู้จักมักคุ้นของชาวบ้านร้านตลาดเป็นอย่างดี เพราะทั้งคู่มักจะ แวะเวียนไปพบปะสังสรรค์กันที่ร้านนั้นเป็นประจำในเวลาอนกราชการ

"แล้วอย่างไรต่อเล่า"

เดินั่ว...หมอนี่ช่างซักซ่างถามเหมือนเจ้าเงินเชียงไม่มีผิด เห็นแล้ว อดคิกถึงไม่ได้เหมือนกัน

เฮ้อ ไม่น่าเชื่อว่าพอไม่ได้ยินคำพุดจากปากเสียๆ ของเจ้าหลานชาย แล้วจะรู้สึกเหงาๆ หูไค้นาคนี้

แต่ช่างเถะ การทีไม่มีเค็กโตแต่ตัวนั้นอยู่ทีนี้ด้วยในเวลานี้คงถือ เป็นเรื่องคิ ไมอย่างนั้นละก็...หึๆ

เดินเชียง + เดินั่ว สองตัวเอาแต่ใจ + ซ่างซัก พอลองบวกลบคูณ

หารคำนวณแล้ว จะเกิดอะไรขึ้นก็คิดเอาเถอะครับ

"ก็ไม่ว่าไร..." ผมบอกนิ่งๆ ยื่นมือไปจับไหล่เฉิงนั่ว พริบตาเดียว
สิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าพลันกลายเป็นกำแพงสูงในตรอกเล็กๆ แห่งหนึ่ง
"ที่นี่?" เฉิงนั่วแสดงท่าทางเลอหลายอีกครั้ง

บอกตรงๆ ว่าการหาจังหวะหายตัวกลางที่ชุมชนนี้มันยากมาก หาก
จะมารออธิบายให้เขาเข้าใจคงเป็นเรื่องสุวิสัยที่จะทำได้ เพราะฉะนั้นจะ
ว่ามั่วมีอชกผมก็ยอมรับละ

"กำแพงศาลค้าห้อยอะไรล่ะ"

ตอบกลางผมก็โบกมือผ่านหน้าเขาหนึ่งครั้ง ก่อนจะมองสำรวจ
ผลที่เกิดขึ้น

"อะไร"

อืม คงจะดีกว่านี้มากถ้าเลิกทำท่าทางเพอะพะอย่างนี้ซะที ไม่อย่าง
นั้นใครมาเห็นก็คงไม่เชื่อว่าคนคนนี้เป็นหลิยวนผู้ทะนงองอาจแน่ ต่อให้
หน้าเหมือนแคไหนก็เถอะ

"เจ้า!" เฉิงนั่วมองผมตาโต พลังก๊าวถอยหลังหนีห่างไปหลายก้าว
แล้วชี้มือมา "ทำไม..."

"หากเป็นจ้าวชว่อกับหลิยวน การจะเข้าไปในศาลค้าห้อยก็ไร้ซึ่ง
ปัญหา"

"ด้วยวิชาแปลงกายขั้นสุดยอดของนายท่าน ต่อให้เทพคุ้มครอง
ประตูก็ไม่มีทางมองออก ยอดเยี่ยมมาก" ฉีหลงส่งเสียงชื่นชม

"ที่เหลือก็คือทำตัวให้เป็นปกติเข้าไว้" ผมเสริม เมื่อเห็นท่าทาง
ประหลาดของหลิยวนซึ่งตัวคนจริงๆ ของเขาคงไม่มีวันทำ

"อ้อ อืม" เฉิงนั่วพยักหน้ารัวๆ พลังปรับเปลี่ยนท่าทีให้หนึ่ง
ผมให้เวลาเขาได้ทำความคุ้นเคยกับการเป็นดังกั้วกั้วผู้มีชื่อเสียงอยู่
ชั่วคราว แล้วจึงพยักหน้าให้เตรียมเริ่มแผนการ

"ได้เท่าจ้าว ใต้เท้าห้อย" นายทหารที่เฝ้าหน้าประตูกั้วกั้วเมื่อ
พวกเราเดินเข้าไปใกล้ ผมพยักหน้ารับพลังเหลือบมองชายในเครื่องแบบ

อีกสองสามคนที่กำลังแปะป้ายข้อความบางอย่างอยู่ริมกำแพงหน้าประตู
อีกด้านชั้นนาที แล้วจึงหันกลับมายิ้มให้เขา

"ข้ากับถึงกัวงจะเข้าไปสนทนากันด้านใน พวกเจ้าก็ดูแลดีๆ ละ"
"ขอรับ"

ผมเดินผ่านธรณีประตูไปอย่างราบรื่นเช่นที่คิด ไม่ปรากฏว่ามีอะไร
มาขัดขวาง ระหว่างพยายามทำตัวให้เนียนก็ใช้ตาที่สามมองหาเป้าหมาย
ภายใต้ความกว้างใหญ่ของสถานที่ไปด้วย

"แล้วจะทำอะไรต่อไป"

หลังจากทนเดินนั่งเจ็บสลัดกับหันไปยิ้มตอบคนที่ผ่านไปมานาน
พอสมควร เฉินนั้ก็หมดความอดทน จนต้องส่งเสียงกระซิบถาม พอดีกับ
ที่เราเดินมาถึงห้องห้องหนึ่ง

"ห้องนี้ละ"

ผมถือวิสาสะยื่นมือผลักประตูแล้วก้าวเข้าไป เฉินนั้เดินตามเข้ามา
ติดๆ

สิ่งที่ปรากฏแก่สายตาคือชั้นหนังสือวางเรียงรายเต็มห้อง มีเพียง
ช่องว่างขนาดตัวคนเดินผ่านได้เท่านั้น เรียกได้ว่าทั้งห้องขนาดใหญ่
อัดแน่นด้วยตำราหมื่นหนังสือที่มากมายจนมองแล้วตาลาย

"มากมายปานนี้เลยหรือ" เฉินนั้พึมพำอย่างทึ่งๆ

อย่าว่าแต่เขาที่ทึ่ง ผมเองยังอดทึ่งไม่ได้!

คือต้องเข้าใจนะครับว่าต่อให้มีสามตาอย่างผม ให้มองหาของ
ที่ต้องการในกองเอกสารมากมายล้นหัวขนาดนี้มันก็ยังเป็นเรื่องยากอยู่
โดยเฉพาะเราไม่รู้แน่ชัดว่าของที่เรากำลังมองหาคืออะไรและอยู่ใน
ลักษณะไหนกันแน่

"เราจะเริ่มจากตรงไหนดีหรือขอรับนายท่าน" ฉิหลงถาม น้ำเสียง
ของเขาแผ่วแว่วท้อกับสิ่งที่เห็นไม่ต่างกัน

"คงต้องดูจากวันเดือนปีล่าสุด"

ผมเดินไปที่ชั้นวางที่วางอยู่ครึ่งหนึ่ง กองกระดาษที่ถูกเย็บเป็นเล่ม

บนนั้นคูใหม่สุดรากับเพิ่งใช้ได้ไม่นาน ริมชั้นวางด้านข้างแปะป้ายบอก
วันเดือนปีของเอกสารแบ่งเป็นหมวดหมู่ไม่ต่างจากห้องสมุดโรงเรียน

เมื่อหยิบเล่มบนสุดออกมาอ่านจึงพบว่ามันคือบันทึกการคัดสินโทษ
ส่วนอีกด้านเป็นบันทึกรายชื่อนักโทษ ข้อมูลวันเดือนปี ลักษณะพิเศษต่างๆ
ล้วนถูกบันทึกเอาไว้อย่างครบถ้วน มีแม้กระทั่งภาพเหมือน คงเก็บไว้เพื่อ
นักโทษหลบหนีหรือสูญหายจะได้ตามหากันถูกละมั้ง ถือว่ารอบคอบใช้ได้
จริงๆ แบบนี้จะได้ง่ายขึ้น

"พวกเจ้าออกมาช่วยกันหาตุเถอะ"

ผมบอกฉีหลงและยกนิ้วสะกิดหูหลิงซึ่งหลับอุตุอยู่ในถุงผ้า พวก
เราต่างแยกย้ายไปยังส่วนต่างๆ ก่อนจะไปเปิดไล่หาสิ่งที่ต้องการในบันทึก
แต่ละเล่ม และในขณะที่ทุกคนจะมักเขม้นกับสิ่งที่ทำ ผมก็นึกบางอย่าง
ขึ้นได้

"ท่านเจ้าที่!" เพียงเสียงเรียกเบาๆ ร่างชายชราเคราขาวถือไม้เท้า
คนหนึ่งก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

"ท่านเทพเออร์หลง" คาเจ้าที่ทำท่าจะก้มหัวคารวะ แต่ผมรีบ
เข้าไปประคองเสียก่อนเพราะเกรงสภาพจะไม่ไหว

ทำไมต้องใช้แรงงานคนชรามาทำหน้าที่เป็นเจ้าที่ด้วยก็ไม่รู้ ผมละ
ไม่เข้าใจจริงๆ แบบนี้ต่อให้มีอะไรบุกมาจะพิทักษ์รักษาสถานที่ของตัวได้
มากน้อยแค่ไหนกัน

"ไม่ต้องมากพิธี ข้าเพียงมีบางอย่างให้ท่านช่วยเหลือ" ผมรีบบอก
จุดประสงค์

"ท่านมีสิ่งใดให้รับใช้โปรดบัญชา"

"ท่านเคยพบเห็นวิญญาณดวงนั้นมาก่อนหรือไม่" ผมชี้ไปยังเชิงั่ว
ที่กำลังก้มหน้าก้มตาเปิดบันทึกด้วยสีหน้าเคร่งเครียด "ข้าพบเขาที่นั่นแค่
ความจำสูญหาย ข้าเพียงอยากรู้ตัวตนของเขาว่าในยามเป็นมนุษย์นั้นคือ
ผู้ใด"

คุณคาเจ้าที่หรีตาเพ่งแล้วเพ่งอีกอยู่เป็นนานสองนาน จนเจ้าตัว

คงจะรู้สึกแล้วหันมามองเต็มตา แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ช่วยให้ดวงตาฝ้าฟาง
ของคุณตาเจ้าที่ดูแจ่มใสขึ้นแต่อย่างใด

"ขอภัยท่านเทพ ข้าจำไม่ได้ว่าเคยมีคุณลักษณะเช่นนี้ย่างกราย
มายังศาลคำห่อ"

จำไม่ได้นี่ แปลว่าคุณตาแก่แล้วเลยจำไม่ได้ว่ามีใครมาที่นี่บ้าง หรือ
จำไม่ได้เพราะไม่เคยเห็นเงื่อนงำที่นี้มาก่อนกันแน่

แต่คิดไปคิดมาคาดว่าคงเป็นอย่างแรกมากกว่า

"เช่นนั้นรบกวนท่านเพียงเท่านี้ ขอขอบคุณท่านมาก"

คุณตาเจ้าที่ค้อมตัวให้ก่อนจะหายวับไปอย่างรวดเร็วพอๆ กับขามา
เพียงชั่วเสี้ยวลมหายใจ ดวงตาที่สามของผมนึกกับภาพอะไรบางอย่าง
...อะไรที่เป็นปัญหาใหญ่สำหรับเรา

"เคี้ยวก่อน"

"มีอะไรอีกล่ะ" เงื่อนงำสะบัดหน้ามา สีหน้าของเขาดูหงุดหงิด
เต็มทีเมื่อถูกขัดจังหวะการตามหาตนเอง

"จ้าวช่วยกับหลีวนกำลังมา"

"หา?" เขาหลุกหลิกแล้วเดินปรีเข้ามา "เช่นนั้นแล้วทหารยามจะ
ไม่สงสัยหรือ ในเมื่อพวกเขาเห็นเราเข้ามาในรูปลักษณะของสองคนนั้น"

"ไม่ต้องห่วง เรื่องนั้นข้าจัดการไว้แล้ว" ผมบอกอย่างสงบ คิที่คัน
ปึงไถเคียวขึ้นมาได้ตอนเห็นป้ายประกาศนั้น

"จัดการ?" เขาถามด้วยน้ำเสียงงุนงง

"ใช่"

เงื่อนงำไปเล็กน้อย สีหน้าของเขาคล้ายอิงกับคำตอบของผมมาก
ก่อนจะม่อลมหายใจหนักๆ ออกมาหนึ่งที แล้วโบกไม้โบกมือบอกปิด

"เอาเถอะ จะจัดการอย่างไรก็แล้วแต่เจ้า แต่ตอนนี้เราควรรีบไป
ใช้หรือไม่"

"ไม่" ผมบอกสั้นๆ อีกครั้ง

"ว่าอย่างไรล่ะ?" สีหน้าของเงื่อนงำเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาจนน่าขัน

แต่ผมก็ยังรักษาทำที่ได้ดีเยี่ยมเช่นเคย

"เราต้องอยู่ที่นี่ ถ้าอยากจะสืบเรื่องของท่านต่อ รวมทั้งเรื่องของข้าด้วย"

"อยู่ชั้นหรือ แล้วจะอยู่อย่างไร"

ผมเหลือบมองฉีหลังกับหูลิจิงที่เดินเข้ามาสมทบ แล้วแถมยิ้มให้สีหน้าเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถามของพวกเขา

"ก็อยู่อย่างถูกต้องอย่างไรเล่า"

"เจ้านามโคกัน"

"หยางเออร์กลางคือนามของข้า"

ผมเงยหน้าขึ้นมองอนาคตเจ้านายที่กำลังทำหน้าที่สอบสัมภาษณ์ ก่อนบอกชื่อแซ่ที่น่าจะฟังแล้วสะกดหุ่นน้อยที่สุด

"คุณเจ้าอายุยังน้อย แน่ใจแล้วหรือที่จะมาสมัครเป็นบัณฑิตศาลค้าหลี่"

จ้าวชว่อเป็นอนาคตเจ้านายที่ทำทางใจดีน่าดู อายุอานามก็น่าจะเกือบสี่สิบเข้าไปแล้วแต่ยังดูไม่แก่เท่าไร แถมยังไม่ว่าอะไรแม้แต่หน่อยเมื่อผมบอกว่าเดินหลงทางตอนเข้ามาเพื่อจะสมัครเข้าทำงานเป็นบัณฑิตประจำศาลตามใบประกาศที่ติดอยู่ด้านหน้า

ส่วนทหารรักษากรณ...แน่นอนสักรับว่าพวกเขาย่อมเข้าใจไปตามนี้เช่นกัน

"ข้าเห็นในใบรับสมัครที่ปึกไว้ด้านหลังก็ไม่ได้ระบุไม่ใช่หรือว่าผู้มาสมัครต้องมีวุฒิเท่าใด"

"แค่วุฒิยอมบ่งบอกได้ถึงประสบการณ์และความรู้ความสามารถในระดับหนึ่ง" ท่านผู้สัมภาษณ์บอกเรียบๆ แต่สายตาก็ยังคงมองอย่างพิลึก "เหล่าบัณฑิตที่ทำงานให้ศาลค้าหลี่นั้นต้องทำงานที่สำคัญและละเอียดรอบคอบ เพราะงานนั้นเกี่ยวพันกับการตัดสินชะตาชีวิตของผู้อื่น ซึ่งห้ามมีข้อผิดพลาดอย่างเด็ดขาด"

ช่างเป็นงานที่โหดสันดี คิคคูสิกรับ ต่อให้เป็นเทพเจ้าบนสวรรค์ยังมีพลาคลั้ง แล้วนับประสาอะไรกับคนธรรมดา เรื่องความผิพลาคล้มันก็ต้องมีบ้าง...

แต่โอเค ก็พอเข้าใจความหมายของเขาอยู่

"เรื่องนั้นข้าทราบ และข้าก็พร้อมให้ท่านทดสอบอยู่แล้ว"

จะมีอะไรเป็นผลดีที่จะทำให้เข้าออกศาลค้าหลิได้อย่างง่ายดายเท่ากับการทำงานที่นี้อีกละ ถึงตอนนั้นต่อให้เป็นเทพคุ้มครองประคองหรือใครก็ห้ามผมไม่ได้ ข้ายังไม่ต้องใช้วิชาแปลงร่างให้เปลืองแรงอีกด้วย

"ดีแล้ว" ใต้เท้าจ้าวพยัคฆ์หน้า "เช่นนั้นก็จงกลับไปก่อน อีกสามวันจะมีการจัดทดสอบข้อเขียนและสอบทางวาทะขึ้นที่นี่ ถึงเวลานั้นเจ้าจึงค่อยกลับมาอีกครั้ง"

ผมพยัคฆ์พลาคล้มหันไปทางหลีฮวนซึ่งนั่งเป็นพยานเงียบๆ มานาน

"ข้าจะเป็นกำลังใจให้เจ้านะพ่อหนุ่ม คุณแล้วเจ้าคงเป็นคนหนุ่มที่อนาคตไกล หากเจ้าสอบผ่าน ข้าอาจจะขอตัวเจ้าไปทำงานพิเศษที่จวนข้าด้วย ดีหรือไม่"

"ขอบคุณ" ผมก้มการะับความเมตตา ก่อนจะเงยหน้าขึ้นแล้วหยิบของสิ่งหนึ่งออกมาจากอากาศ ซึ่งคงไม่มีใครทันได้สังเกต "อาจจะประหลาดไปบ้าง แต่ข้าอยากให้ท่านรับสิ่งนี้ไว้"

ว่าพลาคล้มขยับเข้าไปใกล้อย่างถ้อยวิสาสะ ยื่นหยกประดับที่เพิ่งจัดทำขึ้นมาสดๆ ร้อนๆ ใส่มือหลีฮวน ก่อนจะก้มหัวกล่าวลาอีกรอบแล้วเดินออกมา ไม่สนใจว่าเขาจะรับเอาไว้หรือไม่ ไม่สนใจว่าใครจะแสดงท่าทางสีหน้าอย่างไรกับการกระทำของผม แม้แต่อนาคตเจ้านายอย่างจ้าวชว่อก็ตาม

เรื่องบางเรื่องถึงอยากบอก อยากจะช่วย แต่สุดท้ายก็ต้องอยู่ที่ชะตาเจ้าตัวว่าจะมีบุญส่งเสริมหรือมีกรรมตามทัน หยกประดับนั้นหากหลีฮวนรับไว้ก็แล้วไป แต่ถ้าเขาละทิ้ง อะไรจะเกิดขึ้น นั่นก็คงเป็นผลกรรมของเขาเอง

อันที่จริงแม้จะฟังดูใจดำ แต่ผมคงไม่เข้าไปยุ่งกับเรื่องของมนุษย
คนอื่นอีก ขอให้ตาที่สามจะมองเห็นอะไรก็ตามที

ไม่มีทาง...ไม่มีทางที่ผมจะทำนอกเหนือหน้าที่

หากไม่เพราะเขาผู้นี้คืออนาคตปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ถัง

หากไม่เพราะเขาผู้นี้คืออนาคตพระบิดาของถังไท่จง หลี่ซือหมิน
ผู้เป็นบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์

และเพราะเหตุผลเหล่านั้น ผมจึงยอมให้เขาถูกใครก็ตามใช้วิชา
ไสยศาสตร์ตำราหมิ่นทำอันตรายไม่ได้เด็ดขาด!

เฮ้อ...ทำไมถึงรู้สึกว่าเขาช่างเข้าเค็มๆ อีกแล้วก็ไม่รู้สินะ ไ้อ์
ครัยเอ๊ย!

ใช่แล้วละ ผมเจอกับงานช่างเค็มๆ แถมยังช่างหลายตัวด้วย!

ซินต๋าน ขุนนางใหญ่ฝ่ายปกครอง ผู้ซึ่งเป็นที่เล้าลือว่าคลั่งคลือใน
ไสยศาสตร์ทั้งที่มีกฎหมายห้ามชัดเจน แต่ด้วยอิทธิพลของเขา อีกทั้ง
เพราะยังไม่มีผู้ใดเป็นโจทก์ได้รับความเดือดร้อน เรื่องนี้จึงไม่เป็นที่เปิดเผย
ถึงหุราชสำนัก ข่าวลือก็ยังเป็นเพียงข่าวลือต่อไปไม่มีใครยืนยันได้

แต่ถ้าถามผมละก็...

ยืนยันด้วยความซวยอันคงทนถาวรเลยว่า ซินต๋านคนนี้ไม่ธรรมดา
หรือไม่ก็ซวยเลื่องลือที่ไม่ธรรมดาเอาไว้เป็นจำรับใช้

"ทำไมเจ้าจึงไม่บุกเข้าบ้านซินต๋านไปหาความจริงให้จบๆ เลยเล่า
เทพเจ้าอย่างเจ้ามีอะไรต้องเกรงกลัวด้วยหรือ" เฉินนั่วพูดรอกอยู่ใกล้หู
แต่นั้นไม่ได้ทำให้ผมเสียเวลาเงยหน้าหรือหันไปมองเพราะยังคง่วนอยู่
กับงานสำคัญในมือ

"ข้าไม่อยากให้เกิดเรื่องใหญ่ในตอนนี้" ผมตอบเบาๆ แม้จะรู้ดีว่า
ด้วยอำนาจเทพ ขอให้ตะโกนคุยก็คงไม่มีใครได้ยินเสียงของพวกเราก็ตาม

"เจ้าคิดว่าซินต๋านนั้นร้ายกาจเพียงนั้นเชียวหรือ ดวงตาของเจ้า
มองเห็นอะไร" หูหลี่จึงกระโดดออกมาจากถุงผ้า แล้วหย่อนก้นแปะลงบน

โตะ พวงหางของเขาแกว่งไกวไปมาขณะเงยหน้ามอง

"ข้าไม่แน่ใจ" ผมบอกตามความจริง ยังคงไม่ยอมวางมือกับสิ่งที่ทำติดพัน

เมื่อยามได้สัมผัสด้วยสายตาและความรู้สึก บ้านของขุนนางจีนท่านคนนั้นปกคลุมไปด้วยพลังบางอย่าง เป็นพลังที่แม้แต่ดวงตาพิเศษยังไม่สามารถแยกแยะได้อย่างชัดเจน เพียงแต่รับรู้ว่ามีอำนาจมากพอๆ ซึ่งถ้าจะให้ไปมีเรื่องทำดีทำต่อกับคนคนนั้นเพื่อเข้าไปในบ้านที่ก็ไม่ว่ากันว่ามีของที่ต้องการอยู่จริงหรือไม่ คิดดูแล้วมันคงไม่ใช่ความคิดที่ดี ดังนั้นเราจึงต้องยอมคว้าน้ำเหลว ถอยกลับไปตั้งหลักที่บ้านท่านลุงหลูโดยไม่ได้ความคืบหน้าอะไร

"เจ้าไม่แน่ใจ?" หูลีจึงเอียงคอ พลางยกเท้าขึ้นจับแท่งหมึกขยับฝนเบาๆ ซึ่งทำเอาผมต้องหยุดมือจ้องมอง เพราะมันเป็นภาพที่ไม่คิดว่าจะได้เห็น

คิดดูสิครับ จิ้งจอกตัวหนึ่งกำลังใช้อุ้งเท้าหน้าฝนหมึกได้อย่างคล่องแคล่ว น่าสนใจจริงๆ ว่ามันทำได้ยังไง

"อันที่จริงแล้วข้าเองก็พอรับรู้ได้ว่าบ้านนั้นมีอะไรแปลกๆ อยู่เหมือนกัน" จิ้งจอกน้อยพูดต่อ คือผมออกจากวงรัศมีความคิดฟุ้งซ่าน

"ในช่วงเวลาที่เรายังไม่แน่ใจ ข้าไม่อยากลงมือทำอะไรที่อาจเป็นการหาเรื่องใส่ตัว"

ลำพังที่ทำอยู่นี้ก็กินว่าหาเรื่องใส่ตัวจนไม่รู้จะแก้กันยังไง ถ้าขึ้นหามาเพิ่มอีก มีหวัง...

"ข้าเห็นด้วยกับนายท่าน" ฉีหลงออกความเห็นเพียงสั้นๆ ผมสังเกตเห็นเขานิ่งเงียบมาตลอดตั้งแต่กลับจากบ้านซินตัน จนป่านนี้ยังหาโอกาสถามไถ่จริงใจไม่ได้ ถึงจะไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกเพราะเมื่ออยู่ในร่างอาวุธหรือช่วงผังร่างอยู่กับผมเขามักจะนิ่งเงียบเช่นนี้เสมอ แต่ไม่รู้ทำไมคราวนี้ผมถึงได้รู้สึกว่ามันน่าจะมีอะไรมากกว่านั้น

"นี่เออร์หลาง ข้าว่าตรงนี้เจ้ายังเขียนไม่ดีพอนะ" สายลมแผ่วๆ

และร่างเงาจางที่รู้ๆ ก็ไหลมาข้างๆ ทำให้ผมละความสนใจจากเจ้ามังกรชั่วคราว เกือบจะสวนหมัคใส่เจ้าคนที่ชอบทำตัวเป็นชนวนให้คนอื่นหัวเราะวายตาย แต่พอนึกขึ้นได้ว่าคนที่ว่านั้นเหลือแค่ร่างวิญญาณ จึงได้แต่ผ่อนลมหายใจหนักๆ ระบายความอัดอั้น

"ตรงไหนที่ท่านว่ายังไม่ดี" ผมถามขณะวางพู่กันลงบนแท่นฝนหมึกแล้วยกกระดาษข้อสอบขึ้นมาอ่านทวน

เท่าที่รู้มาหน้าที่ของบัณฑิตประจำศาลก็คือช่วยตรวจทานหรือเขียนคำร้องทุกข์ให้ชาวบ้าน แล้วจึงส่งไปยังเลขาฯ ของส้าวงซึ่งช่วยตรวจทานอีกชั้น ก่อนจะถึงมือของผู้พิพากษาอีกที เป็นงานตำแหน่งเล็กๆ เท่านั้น แต่ไม่รู้ทำไมข้อสอบถึงมีโจทย์กรณีศึกษาให้มานั่งวิเคราะห์ตัดสินราวกับเป็นผู้พิพากษาซะเองด้วย

มาอยู่ยุคนี้แล้วแท้ๆ นึกว่าจะหลีกเลียงคำว่า 'ข้อสอบ' ได้ จนแล้วจนรอดก็ต้องวนมาเจอเข้าอีกอยู่ดี เห็นอย่างนี้ผมไม่ใช่เด็กเรียนหรือชื่นชอบที่ต้องมานั่งอ่านหนังสือสอบจนหัวฟูหรอกนะ

ถ้าให้พูดตามจริง ผมมันเป็นประเภทขอให้สอบหรือไม่ชีวิตก็žilได้เสมอ ถ้อยคดีต้องทำสมองให้ผ่อนคลาย จากนั้นค่อยอ่านหนังสือก่อนเข้าสอบประมาณแปดชั่วโมงเป็นอย่างมาก มันถึงจะจำเข้าหัวสมอง

ผมจะชอบข้อสอบเชิงวิเคราะห์ เพราะเราสามารถใส่ความคิดทัศนคติของเราได้เต็มที่และไปวัดดวงกับความคิดทัศนคติของอาจารย์เอาทีหลังว่าจะจูนตรงกันบ้างหรือเปล่า รู้สึกตื่นเต้นไปอีกแบบ

แต่ทว่า...มีข้อสอบเชิงวิเคราะห์วิชาเดียวที่ผมไม่โอเคเลย นั่นก็คือวิชากฎหมายนี่ละ

คือ ผมเรียนบริหารฯ นะครับ จะให้มานั่งท่องจำกฎหมายเป็นมาตราตรงเป๊ะ ให้ตายผมก็ทำไม่ได้

โดยเฉพาะพวกโจทย์ประเภท...นายกอไปขโมยไข่ นายข มาเห็นเหตุการณ์ช่วยนายขแย่งไข่คืนจากนายกอ แต่นายกอไม่ยอม สองคนยี้แย่งจนนายกอทำไข่ทั้งหมดตกแตก นายขตกใจมากเลยเผลอเตะ

ไ่นายกอนไ่นายกอดก...

เห็นไหมกรบ จะซบซอนไปไหน แ่อ่านเฉยๆ ยังชวนปวดหัวลันคิ
ไม่ต้องพุดถึงเรื่องที่ต้องมานั่งวิเคราะห้เจาะลึกเรื่องไ่ๆ อะไรนี้ว่าตกลง
ใครผิดใครถูก ใครควรระชคไ้ให้ใคร ตามข้อกฎหมายมาตราไหน ผมก็
ลันใจคายกอนแล้

ลิมบอกไปว่าโจทยข้างบนนั้นเป็นแค่การยกตัวอย่างนะกรบ
ข้อสอบบรรจุบัณฑิตศตลค้ำหลัยังไมโหระคับนั้น ผมจึงสบายใจไปได้
หน้อย แ่นั้นยังไม่นับเรื่องที่ผมต้องมานั่งเขียนพุดกันนี้อีก ยังโชคคิอยู่บ้าง
ที่ถึงแม้อัครัยจะเขียนพุดกันไมเป็นแต่เทพเออร้หลางเขียนเป็น ไมอย่างนั้น
ละก็จอกไมต้องแจวกันละทีนี้

"ข้าว่าตรงจุดนี้มันยังไม่สมบูรณ" เณนั่งขึ้นมาตรงบทวิเคราะห้ของ
ผมพลาขมวคคิ "อีกอย่าง แนวคิและวิธีการเขียนตัวอักษรของเจ้าก็
คูปแลกๆ"

ช่วยไมได้ ในตัวผมนันมีทั้งแนวคิแบบคิกคำบรรพของเทพเออร้-
หลางและแบบคนสมัยใหมอย่างเนตรศรียอยู่รวมกัน พอคิผสมเข้าไ่มัน
ก็ต้องออกมาแปลกเป็นธรรมา และกับคนที่คู้นเคยการเขียนอักษร
โบราณมากกว่าอย่างเทพเออร้หลาง จะเขียนอักษรสมัยใหมออกมาแปลก
คบบ้างมันก็เป็นเรื่องปกคิเหมือนกัน

"ท่านเองก็บอกเองว่าข้าเป็นคนแปลก" ผมพุดพลาขวามัน
กระคาสลง "ส่วนเรื่องบทความนี้ ถ้าข้าอยากทำให้มันผ่านมีหรือจะทำ
ไมได้"

"นี้เจ้า..."

ก็อย่างทีเข้าใจนั้นละกรบ จริงๆ ถ้าจะให้่ายแค้ใช้วิธีลคไปเลย
ก็จบ แต่คิอยู่ทีว่าการลงมืออย่างโจ่งแจ้งจะไปกระทบโสคประสาท
ของเทพคู้มครองประตุ รวมทั้งอาจจะไปเหยียบคาลาของท่านเจ้าทีเข้า
เพราะมาใช้อำนจในที่ของพวกเขา ถึงในฐานะเทพเออร้หลาง การกำราบ
พวกเขาจะทำได้ไมยาก แค้ไมทำเลยจะคิกว่า จะได้ไมเป็นการสร้างศคตุ

เพิ่มโดยใช้เหตุและลการบั่นทอนอายุขัยตัวเองไปในตัวด้วย

"ใกล้หมดเวลาแล้ว!"

ทันทีที่เสียงผู้คุมสอบคังขึ้น ความเงียบรอบๆ ตัวผมพลันถูกทำลาย ภายหลังฉากกั้นระหว่างแถวผู้เข้าสอบกลับปรากฏเสียงพลิกกระคาช วาง พู่กัน ขยับแท่นฝนหมึก เสียงถอนใจและอีกต่างๆ นานาเข้ามาแทนที่ ท่าทางหลายคนคงกำลังรีบร้อนปั่นข้อสอบกันอย่างเต็มที่

ส่วนของผม...ก็ตามเวรตามกรรมแล้วกัน คิดได้เท่านั้นละ และคาด ว่าคงไม่มีอารมณ์มานั่งแก้เป็นแน่แท้ ดังนั้นจึงได้แต่จัดการคว่ำกระคาช ข้อสอบลงและนั่งหายใจทิ้งรอให้หมดเวลา พลังคิดไปว่าควรจะทำอย่างไรต่อไปให้เวลาชีวิตของตัวเองไม่หมดเร็วก่อนวัยอันควรเหมือนเวลาทำ ข้อสอบนี้

"เจ้าไม่ควรทำเช่นนั้น!"

ผมเผลอสะคุ้ง ขณะกำลังเดินคิดอะไรเรื่อยเปื่อยไปตามทางเดิน เพื่อกลับบ้าน ถึงไม่ได้อยากจะทำ แต่สามัญสำนึกและความอยากรู้ อยาก เห็นอันเป็นปกติวิสัยของมนุษย์ก็ทำให้อ่คมองหาที่มาของเสียงซึ่งน่าจะเป็นเสียงของเด็กผู้หญิงนั้นไม่ได้

"เจ้ามาอยู่อะไรด้วย!?" เสียงห้วนๆ ถึงควาสดังตามมา ผมค่อยๆ เดินตามเสียงถกเถียงนั้นเข้าไปในตรอกเล็กๆ ข้างทางซึ่งตอนนี้แทบจะ ไร้ผู้คนเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

"ข้าก็ไม่ได้อยากยุ่งด้วย หากไม่เพราะเจ้ากำลังทำร้ายสัตว์ไม่มีทาง ู้"

"อิสตรีเช่นเจ้าก็ใจอ่อนปวกเปียกเสียอย่างนี้" ผมมองเด็กผู้ชาย แ่่งตัวคิผิวพรรณสะอาดสะอ้านกำลังยืนอยู่คุยกับเด็กผู้หญิงที่ดูแล้วฐานะ น่าจะไม่ต่างกัน ก่อนเลื่อนสายตาไปที่หม้าน้อยสกปรกมอมแมมใต้อุ้งเท้า เจ้าของคำพูด "มันก็แค่หมาตัวหนึ่ง ถูกเตะถูกตีดินหน้อยจะเป็นไรไป ใคร ใช้ให้มันขโมยของกินในบ้านข้า"

ว่าแล้วเด็กผู้ชายคนนั้นก็ออกแรงผลักคนที่ยึดแขนตนเองไว้จนเสียหลัก ผมรีบยื่นมือเข้าไปรับร่างเล็กๆ นั้นไว้ไม่ให้กระแทกพื้น ก่อนจะปรกคางเข้าไปค้ำคางเด็กชายผู้กำลังเงื้อเท้าใส่หมาน้อยที่ดูเหมือนว่าขาข้างหนึ่งจะบาดเจ็บจนไม่สามารถคืบคลานหลบหนี

เห็นภาพแบบนี้แล้วยิ่งทำให้นึกถึงเห่าฟ้า มันทำให้ผมไม่อาจนิ่งดูเฉยได้

"เจ้าคนชั้นต่ำ เจ้าเป็นผู้ใดจึงบังอาจมาแตะต้องตัวข้า รู้หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร?"

เอาอีกแล้ว ประโยคยอดฮิตสำแดงฤทธิ์อีกจนได้ เจ้าเด็กคนนี้จะทำอะไรสักอย่าง ถึงไม่รู้ว่าคุณเป็นใครจนต้องมาถามคนอื่น แถมยังทำท่าทางกร่างชะงะอยากจับมาตบบาลสั่งสอน

"เด็กนี่มันเป็นใคร น่าจับมาตบปากสั่งสอนให้หลายจำ" เฉิ่งนัวลอยตัวทำตาขวางอยู่ข้างๆ แน่نونว่าไม่มีใครเห็นเขา

"ข้าเห็นด้วย" นี่ถือเป็นครั้งแรกที่เจ้าจิ้งจอกตัวน้อยเห็นด้วยกับวิญญาณความจำเสื่อม

แต่ยังไม่ทันที่ใครจะได้ลงมือทำอะไร เด็กผู้หญิงผู้ร่าเริงยืนเยื้องอยู่ด้านหลังก็ก้าวมาข้างหน้า แล้วยกมือฟาดเข้าไปเต็มแก้มของเด็กปากคี่ จากนั้นจึงก้มลงอุ้มหมาน้อยบาดเจ็บขึ้น ขณะที่ทุกคนกำลังตกอยู่ในอาการอึ้งงิมก็ แม้แต่คนถูกตบเองยังถึงกับตาค้าง ส่วนผมเผลอปล่อยมือจากคอเสื้อเจ้าตัวก่อเหตุตั้งแต่ตอนไหนก็ยังไม่รู้ตัว

เจอคนจริงเข้าให้แล้วไหมล่ะ!

"คุณชาย!"

"คุณหนู!"

"ใครกันอีกล่ะนี่ วนวนายเสียจริง" หุหลินจึงเปรยเอือมๆ ผมลอบพยักหน้าเห็นด้วย ตาก็มองสองหนุ่มสาวที่วิ่งกรูเข้ามาที่เด็กชายหญิงทั้งสอง พร้อมทั้งละล้าละลักทักถามด้วยท่าทางหวงใย เท่าที่ฟังทั้งคู่ น่าจะเป็นคนดูแลหรือพ่อกุ้ยๆ คือคนรับใช้ของเด็กสองคนนี่

"อาเฝงจัดการเจ้านี้ให้ข้า มั่นกล้ารังแกข้า" พอชักถามจัดการธุระกันเสร็จ เจ้าเด็กน้อยที่ยังกุมแก้มขึ้นรอยแดงก็ชี้มือมายังผมซึ่งยืนหัวโค่ไม่รู้จะหลบไปไหน ระหว่างที่ชายหนุ่มเชื้ออาเฝงคนนั้นหันขวับมาด้วยสีหน้าเอาเรื่อง

"เจ้ากล้ารังแกคุณชายของเราอันหรือ!?"

ใคร!? ใครรังแกใครพูดให้มันดีๆ นะเฮ้ย!

"คุณชายของเจ้าต่างหากที่รังแกผู้อื่น" เด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารักเจ้าของฝ่ามือพิฆาตก้าวออกมาขวางหน้าผม พลังชี้มือไปที่คุณครุณไม่มีสนมารถา "เขารังแกเจ้าหมาน้อยนี้ และยังรังแกข้าด้วย"

"คุณหนูเจ้าคะ" สาวใช้รีบเข้ามาคืบตัว ส่งสายตาให้เจ้านายหยุดพูด คุณแล้วคงเกรงอำนาจของอีกฝ่ายไม่น้อย แต่ไม่ได้ผล เมื่อแม่หนูน้อยยังคงพูดต่ออย่างฉะฉาน

"พี่ชายคนนี้ต่างหากที่มาช่วยข้าไว้"

"ส่วยเขียน เจ้า..." คุณชายน้อยหน้าจันทน์รอยแดงไปครึ่งหนึ่งเหมือนมีรอยปานเป็นรูปมืออำปากค้ำไปอีกรอบ จากสายตาแล้วเหมือนจะสำนึกผิดอยู่เหมือนกันที่ทำตัวไม่เหมาะสมต่อหน้าคนพูดเสียงแจ้วๆ อยู่

"ทำไม มีอะไรจะแก้ตัวอย่างนั้นหรือ หรือเจ้าจะปฏิเสธว่าไม่ได้ผลึกข้า ไม่ได้ทำร้ายหมาน้อยตัวนี้?"

"ข้าขอโทษเจ้าก็ได้ ที่สำคัญเมื่อครู่เจ้าก็เอาคืนข้าไปแล้ว ถือว่าหายกัน" พูดจบเด็กชายก็สะบัดสายตาเอาเรื่องมาทางผม ท่าทีประนีประนอมตอนพูดประโยคเมื่อครู่กับสีหน้าตอนนี้มันสวนทางกันลิบลับ "แต่กับเจ้านี่ข้าจะไม่ยอม!"

"เขียนเฉิง เจ้าเป็นถึงคุณชายตระกูลหลี่ เหตุใดจึงทำตัวเป็นอันธพาลใช้อำนาจของบิดารังแกเขาไปทั่ว เจ้ารู้หรือไม่ ทำเช่นนี้จะไม่มีการรักเจ้า ทุกคนจะต้องเกลียดเจ้า" แม่น้ำเสียงจะนิ่งเรียบ แต่ผลกระทบจากคำพูดนั้นคงจะรุนแรงพอๆ เพราะสีหน้าคนฟังถึงกับเปลี่ยนสี แต่ก็เพียงชั่วพริบตาเท่านั้น

"ช่างปะไร ต่อให้ใครไม่รักข้าก็ช่าง แต่มีคนหนึ่งที่ไม่ว่าจะชอบจะรักหรือไม่ก็ต้องติดอยู่กับข้าไปชั่วชีวิต นั่นก็คือคุณมันอย่างเจ้า ส่วยเขียน"

"ก็ถ้าเจ้ายังทำตัวเช่นนี้ ต่อให้ตายข้าก็ไม่มีวันแต่งงานกับเจ้า"

โอ้โฮ อะเมซิงมากครับที่ได้เห็นเด็กอายุสิบสองสิบสามมาเย็นเย็นกันเรื่องแต่งงาน เรื่องชีวิตคู่ ทำไมผมรู้สึกว่าคุณอยู่ผิดที่ผิดทางแปลกๆ แบบนี้นะ

แต่จะว่าไป ในยุคสมัยและวัฒนธรรมมันก็คงไม่แปลกละมัง ในเมื่อคนยุคนี้นักจะแต่งงานเร็ว ยิ่งพวกขุนนางราชินิกุล ถึงขั้นหมั้นหมายจองตัวเจ้าบ่าวเจ้าสาวให้ลูกกันตั้งแต่ยังไม่เกิดโน่น ปรากฏการณ์คลุมถุงชนเข้าขั้นวิกฤตชัดๆ

"เรื่องแต่งหรือไม่เอาไว้ทีหลัง แต่ข้าต้องจัดการกับเจ้านี้ก่อน!"

เจ้าเด็กไร้สัมมาคารวะ! ตกลงกับแฟนไม่ได้แล้วยังมาลงที่คนอื่นอีกแะนะ ผมว่าเงินเชยงเลวร้ายแล้ว มาเจอเด็กนี้ เจ้าหลานชายกลายเป็นเด็กดีไปเลย

"เจ้าจะจัดการอะไรข้า หือ?" เจ้าเด็กปากดีผะไปเล็กน้อยเมื่อเห็นรอยยิ้มของผม ซึ่งก็อธิบายไม่ได้หรอกว่ามันออกมาในลักษณะไหน รู้แต่ว่าอารมณ์ตัวเองตอนนี้ไม่ได้ดีมากมายสักเท่าไร สืบเนื่องจากอุปสรรคชีวิตมากมายที่ถาโถมและยังหาทางออกไม่ได้มันละ

"ข้าจะรายงานเรื่องนี้กับท่านพ่อของข้าว่าเจ้าทำร้ายร่างกายและล่วงเกินข้า!"

"ข้าชักสับสน ตกลงคนที่ จะจัดการข้าเป็นบิดาเจ้าหรือว่าตัวเจ้ากันแน่" ผมพูดยิ้มๆ พลงอย่างเท่าเข้าไปใกล้ "แต่ก็ไม่น่าแปลกใจ ในเมื่อเท่าที่ดู...ตัวเจ้าเองก็ไม่น่าจะมีน้ำยามาทำอะไรข้าได้"

ยังไม่ทันจบประโยคนี้ เจ้าเด็กที่ตัวเตี้ยกว่าผมหนึ่งช่วงไหล่คนนั้นก็พุ่งตัวเข้ามาพลงเงื่อหมัด หน้าตาลมึงทิ้งบ่บอกว่าเชื้อไฟที่สุ่มเข้าไปได้ผลชะงัด

"คุณชาย!" ข้ารับใช้ที่ซื้อเอาเผิงอะไรนั่นรีบวิ่งผ่านไปพยุ่งเจ้านาย

ที่พุ่งลงตะครุบกบนพื้นเต็มๆ เมื่อผมก้าวเท้าหลบหมัดนั้นได้ทันช่วงที่
"ฮ่าๆ คุณน้ำเจ้าเด็กนี่สิ คลกชะมัด" เฉื่อนัวออกอาการฆ่าแทบจะ
ลงไปนอนเกลือกกลิ้ง จนอดแปลกใจว่าอะไรจะเส้นคั้นได้ปานนั้น มอง
แล้วชักอยากจะทำตาม

"สมน้ำหน้า อยากปากคีนัก" หุหลิจึงเสริม มีเพียงฉีหลงที่ยัง
เงิบกริบ ตกลงเจ้ามังกิของผมเป็นอะไรกันแน่ คุณแปลกไปจริงๆ ค้วย

"เจ้า!" อาเฝงหันมาลงตาลใส่ "เจ้ากล้าทำร้ายคุณชายของข้า!"

อ้าวเฮ้ย! เอาดาข้างไหนคุณว่าผมไปทำร้ายคุณชงคุณชายปากไม่สิ้น
กลืนนมผงนั้น เห็นๆ อยู่ว่าเจ้าเด็กนั้นมีเจตนาทำร้ายร่างกายคนอื่นแต่คน
พลาคเอง ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์ถึงตัวเอง จะมาโทษเจ้าทุกข์ได้ยังงี้ละคร้าบ!

"ถ้าข้าจะทำ...แล้วจะทำไม" อันที่จริงผมก็อยากจะปฏิเสธ แต่ใน
เมื่ออยากมีเรื่องก็ยอมได้

"ขะ...ข้าก็จะ...จะ..."

คิดอย่างทำไมละคร้าบ จะทำอะไรก็บอกมาสิ กำลังรอรอยู่

"จะทำไม!?" ผมถามย้าเสียงแข็งพลางย่างเท้าเข้าไปใกล้อีกก้าว
สองนายบ่าวสะคุ้งโหยง ลูกลี้ลูกกลนช่วยคึงตัวกันขึ้นจากพื้น แล้วก้าว
ถอยหลังออกห่างแต่ยังไม่วายชี้น้ำสาห์

"ฝากไว้ก่อนเถอะ จำเอาไว้ว่าคราวหน้าข้าจะไม่ปล่อยเจ้า!"

สคริปต์นี้มันเผื่อไปหรือเปล่า คิคมูกใหม่ๆ บ้างก็ได้นะ

"ไม่จำเป็นต้องฝาก" ผมพูดซ้ำๆ แล้วก้าวเพียงก้าวเดียวเข้าถึงตัว
ยื่นมือยึดคอเสื้อทางค่านหลังของเจ้าของคำพูดชวนน่าเปื่อนั้นเอาไว้
"จัดการกันวันนี้ให้จบไปเลยน่าจะดีกว่า"

"เหวอ! เจ้า!" ทำไม่ต้องทำหน้าที่เสียงเหมือนเห็นผีด้วยคร้าบ หัก
กล้าหาญหน่อยสิ กล้าเหมือนตอนที่รังแกสัตว์ไม่มีทางสู้เนะ "ปล่อย! ปล่อย
ข้า!"

"ปล่อยคุณชายข้าเดี๋ยวนี้นะ ไม่เช่นนั้น..."

"จะทำอะไรก็ทำ ไม่ต้องเสียเวลาข่มขู่" ผมลงตาลใส่ลัวลื้อที่ยืนสั่น

อยู่ไม่ห่างแบบจืดเค็ม ไม่รู้จะกลัวอะไรนักหนาไม่ใช่มีเสียหน่อย "ทางที่ดี ถ้าหากจะหาใครมาช่วย ก็พาคนที่มีความสามารถมาด้วย มิเช่นนั้นข้า ก็ไม่รับประกันว่าคุณชายเจ้าจะยังอยู่ดีมีสุขอยู่หรือไม่"

"อาเณิง ไปตามคนมาช่วยข้าเร็ว!" เจ้าเด็กปากคิ่คั้นลูกขลังในมือ ผม คงคิดว่ากำลังถูกผู้ร้ายจับตัวเรียกค่าไถ่ละมัง "ตามท่านพ่อ ตาม ท่านพ่อมาช่วยข้า!"

"อะ...ขอรับ คุณชาย" ว่าแล้วข้ารับใช้ผู้ซื่อสัตย์ก็วิ่งปรี๊ดหายกลับไป ในทันที

เออละ ทีนี้ก็...

"เออร์หลาง เจ้า..." ผมหมุนตัวพร้อมกับลากเจ้าเด็กน้อยนั้นคิดมีอ มาด้วย แต่กลับต้องชะงักเพราะพบกับใบหน้าซีดๆ ที่คราวนี้คิดจนไม่รู้จะ บรรยายความซีดขังงอเลยกว้างขวางอยู่ "เจ้าน่ากลัวจริงๆ"

"เจ้าเพ็งรู้หรืออย่างไร นี่ละตัวจริงของเออร์หลางจำเอาไว้ แล้ว ที่หลังก็อย่าไปล่วงเกินเขาเข้าล่ะ"

ผมเลิกสนใจเจ้าหนึ่งตนกับอีกหนึ่งตัวที่กำลังพล่ามวิพากษ์วิจารณ์ ผมด้วยเรื่องที่ฟังแล้วสอจะไร้สาระ แล้วหันมาทางผู้ร่วมเหตุการณ์อีกคน

"พี่ชายท่านนี้ ข้าขอคุณที่ท่านช่วยข้า" เด็กหญิงตัวน้อยก้มหัว การจะอย่างงคงมาพร้อมกับมองมาด้วยแววตากังวล "ดูแล้วท่านคงไม่ใช่ คนเมืองนี้ จึงยังไม่ทราบจะทำเช่นนี้ท่านอาจจะเดือดร้อนได้เพราะเขา หาใช่คนธรรมดา"

ผมว่าผมเจอคนไม่ธรรมดามาเยอะจนไม่รู้สึกตื่นเต้นแล้วละ เพราะ ฉะนั้นนี่จึงไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่อะไร นอกเสียจากคนไม่ธรรมดาคอนี้ มีความพิเศษในเรื่องทำตัวน่าแปลกบาลิให้แยกได้ทุกๆ ห้านาที เหมือน ตอนนี้ง...

"ใช่" คนไม่ธรรมดาข่มขู่ด้วยแววตาแข็งกร้าวทั้งที่ยังอยู่ในกำมือ ของผม "บิดาข้าจะต้องจัดการเจ้า!"

"ข้ารู้" ผมบอกยิ้มๆ พลังจัดการคิงตัวเด็กปากมากเข้ามาล็อกคอ

เอาไว้ สัมผัสต่อด้วยน้ำเสียงอันเป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง "และเพราะข้า
รู้ ข้าจึงไม่กลัว"

"เพราะเหตุใดกัน" คุณหนูตัวน้อยส่ายเซียนลูปหัวสุนัขในอ้อมแขน
แล้วเอียงคอจ้องมองมาด้วยแววตาใคร่รู้ ทั้งที่ถ้าเป็นคนอื่นคงออกอาการ
เกรงกลัวไม่มากนักน้อย น่าแปลกดีเหมือนกัน

"หากบิดาของเขาคือหลิ่ววน ก็ย่อมวางใจได้ว่าเขาจะให้เป็น
ธรรมและไม่เข้าข้างคนผิด แม้คนผู้นั้นจะเป็นบุตรชายของตน" ผมพุด
พลางก้มลงกระซิบที่ข้างหูเจ้าเด็กปากดีที่ตอนนี้กำลังตัวสั่นเป็นลูกแมว
ตกน้ำ

"ท่านคิดเช่นข้าหรือไม่เล่า คุณชายหลี่เจี้ยนเฉิง"